

FARKAS BALÁZS |
Lu purpu

55. | **Hortus Conclusus**
Sorozatszerkesztők:
Barlog Károly, Pál-Kovács Sándor

FARKAS BALÁZS

Lu purpu

Budapest, 2019

A kötet megjelenését a

Nemzeti Kulturális Alap

támogatta.

A kötetet Juhász Ernő illusztrálta.

© Farkas Balázs, 2019

© Juhász Ernő, 2019

© Fiatal Írók Szövetsége, 2019

„Messze a bágyadt fényben kavarog
– sok csodás üregből és grottamélyből –
Tömérdék irdatlan polip, karokkal
Kavarnak az álmos, vízmélyi zöldbe”

Lord Alfred Tennyson: A Kraken

(Tandori Dezső fordítása)

„La morte dellu purpu è la cipuddha
la sanita de l'omu è la uzzeddha...”

Aria caddhripulina

(Ismeretlen szerző)

Ebben a pillanatban megtapasztalom, milyen érzés megfulladni.

Fekete függönyök zuhannak alá körülöttem, előadás vége, a víz sós szökőkúttá változtatja az agyamat, kifújom a létezést, a víz ráadásul pezseg is, *frizzante*, kér mellé egy karika citromot?

A halál szorítása sikamlós, csonttalan, nincs benne porc, se száлка, nincs tekintélyt parancsoló fizikuma, így akar megszabadítani ebből a szánalmas testből, ahogy abban a dalban mondják, *this pitied love, this petty life*, ebből a semmire sem jó létezésből, csak tinta minden, tinta, alakatlan, formátlan, fekete.

Aztán kezek szorítása, ujjaké, fájdalom a bőrön és villanás. Köhögés.

– Ne szórakozz már!

Klaudia hangja.

Madarak, strandolók zaja. Árusoké. Üvöltik olaszul, hogy vegyek friss mandulát meg kókuszt. Ott fekszem a parton. Öklendezem ki a halszagú vizet.

Felnézek. Klaudiát látom, homályosan, elmosódottan, elnyújtottan. Napbarnította bőrét, citromsárga bikinijét.

– Túl messzire mentem – motyogom. – Túl mélyre, túl messzire. Egyszerűen csak besétáltam. Kihúzott a vízi-mentő? Ott kellett volna hagynia.

– Senki nem foglalkozik veled – mondja Klaudia. – Két lépést tettél a vízben és elfeküdtél. Csak a gyerekek futottak el. Talán jobb lenne, ha elmennénk. Mit szedtél be?

– Semmit. – Eltűnődöm. – Csak az orrom van tele vízzel.

Klaudia tudja, hogy hazudok. Mégis felsegít. Ott ülünk egy ideig a homokban. A viselkedésem az elmúlt pár napban vállalhatatlanná vált, de a jelek szerint ez nem zavarja őt. Már hozzászokott.

Előttünk a széles, kék tenger, abban a két szikla, a *két nővér*, ahogy a helybéliek mondják, Torre dell’Orso legenda természeti képződménye, amelyről mindenki más és más regét mond, attól függően, mennyit ivott, mit szívtott, mennyire ette tele magát a tenger gyümölcseivel. Az evéstől errefelé nagyon el lehet szállni. Vannak Salentóban olyan pizzák, amelyeket nem emberi száj és gyomor számára készítettek, ormótlan rémek kéri őket, akik kövér ujjakkal intik le a pincért, és borzalmas olasz bort isznak a vacsorájukhoz. Nem is tudom, miért gondolok most erre. Talán a só miatt. Megéheztem.

Csak hogy a fél bélyeg, amit állítólag nem vettem be, elkezd elkeni a tájképet.

– Kérhetek valamit, Klaudia? – kérdezem.

– Mi az?

Az égbolt és a tenger egy pillanatra összemosódik, kaleidoszkópszerű alakzatokká torzul a határtalan kékség. Ez már elég nyomós érv, hogy igazoljam napok óta tartó lázadásomat a drogok ellen, amiket egyébként is csak ez a Nina nevű elmebeteg erőltetett ránk. De hát szerinte fel kell készülnünk arra a dologra ma este. Akármi is legyen az.

Megrázom a fejem.

– Tudod, te meg én, mi személyek vagyunk – mondom végül neki.

– Oké.

– Nem, tényleg, hallgass meg. Minden személy egy történet, mindenkinek van valami a múltjában, mindenkinek van előzménye, ugye? Igazából mi nem vagyunk itt *csak úgy*, nincs olyan, hogy *in medias res*, érted?

– Azt hiszem.

Nézem a tengert, nézem az eget.

– Pedig én ezt akarom. Ma van az utolsó napja annak, hogy itt vagyunk. Szeretném, ha most nem lenne semmi más. Kezdjük el itt a sztorit. Mindegy, hogy ki vagyok én, mindegy, hogy ki vagy te, csak ez a nap számít, semmi más. A vége. A végén megszületni megint. Élünk ennek a napnak, csak ennek. Mostantól. Óra indul. Benne vagy?

Klaudia felteszi a napszemüvegét, rágyújt. Vállat von.

Egy ideig nézem őt, és arra gondolok, mennyire jól áll neki ez az egész. Várom rá, mint mindig, de ebben a várakozásban nincs feszültség. Nem több a szokásosnál. Ért engem, értjük egymást.

– Itt nem lehet cigizni – mondom aztán.

Elpöcköli, bele a vízbe. Egy ötéves kislány mellett landol a csikk.

– Benne vagyok – mondja.

– Mi?

– Hát, amit mondtál. Kezdjük most. Óra indul, benne vagyok.

Felhalmoztam egy csomó könyvet a lakásban, amit erre a hétre béreltünk ki. Egy részüket otthonról hoztam, a többit az úton szereztem, néha egészen különös helyekről. Többnyire a polip kultuszairól szólnak. Telefirkáltam őket kiemelésekkel, aláhúzásokkal, minden második oldalra odanyomtam egy sárga cetlit, és ott van közöttük egy szórólap is a Sagra te lu Purpu idei programjáról.

Melendugno ilyenkor a nyolckarú polipot ünnepli, mindezt óriásplakátokon hirdetik hetek óta. Várják a családokat egy jó ebédre, egy jó koncertre. Az egészen van valami titkos, mélyebb jelentősége is, de erről nem beszél senki, még Nina sem.

Nézem a könyveket, de ezekhez most semmi közöm. Amíg a többiek a lakásban alusszák a sziesztát, én csak fekszem zsibbadtan, megpróbálok kitisztulni. Mozgást érzékelek, talán csápokét, egyszerűen tudom, hogy ott vannak, a látóterem szélén. Mindig eliszkolnak, amikor egyenesen rájuk akarok nézni, de ott tekeregnek a periferián, biztosan látom őket.

Torre dell'Orso volt a legegységelműbb választás. Itt a legolcsóbb a szállás, és mindössze háromszáz méterre vagyunk a parttól. Kora délután minden elcsendesedik, mindenki alszik ilyenkor. Például Klaudia is, itt mellettem.

Évek óta ismerem, de most idegennek tűnik. Persze, annak látni valójában csak elhatározás kérdése. Akár azt is

gondolhatom, hogy most születünk, és egyszer csak itt vagyunk. Készen. Minden emléket, mindent, ami korábban történt, azt csak úgy eleve megkaptuk. Ilyen hülyeségeken agyalok. Hogy Klaudia idegen. Ízlelgetem a gondolatot. Kiráz tőle a hideg.

Valójában még ennél is rosszabb: elemi erővel rettegni kezdek.

Itt egy idegen nő az ágyamban. Még csak nem is az én ágyam.

Nem az én ágyam, nem az én országom, nem az én testem.

Hiszen tudom a nevét, ő Klaudia. De most látom életemben először. Viszont ha most látom életemben először, akkor meg is van az első benyomásom. Elképzelem, hogy tők laza csaj. Szeret utazni, bulizni. Szeret szexelni. Talán olvasni is, meg ilyesmi.

A következő másodpercben a konyhában ülök, a kisasztalnál, egy üres poharat szorongatok, és azt hiszem, sírok.

Nehezen viselem a sziesztát. Próbálok kibékülni ezzel a gondolattal, hogy hagyománya van itt a szunnyadásnak, és hogy amíg a nap magasán áll, az emberek mélyen alszanak, közben álmodják furcsa álmaikat. Majd a sötétség első jelére újra felemelkednek, hogy lakmározzanak mindent elpusztító fogaikkal. Nem csak az emberek vannak így ezzel, de egyedül ők teszik mindezt szertartásos szokássá. Parmezánt szórnak áldozataikra.

Lépteket hallok. A török csávó az. Leül velem szemben, cigarettát sodor. Simát. Ő visszautasítja a drogokat, az

alkoholt is. Mégis eszméletlenül jól érzi magát a koncerteken, klubokban, táncol, pörög, együtt énekl a együttesekkel a dalokat, még úgy is, hogy nem tudja a szöveget. Csodálom ezért. Talán jobb lenne, ha olyan lennék, mint ő. Békében a világgal. A dohány, amit a papírba tesz, gyümölcsillatú. Még ezt is csak mértékkel szívja, azt hiszem, le sem tudózi. Imádom ezt az illatot.

– Ibrahim – mondom.

– Ah, jó-Márton. Szörnyen nézel ki. Sok benned a szorongás.

Vicces, ahogy töri az olaszt. Mégis annyira szép.

Megtámasztom a fejemet, nehéznek érzem. A bőrömön mintha ezer pók szaladgálna.

– Igazából az van, hogy én ma inkább nem gondolok a múltamra, meg úgy semmire sem, nem baj? Én ma egy tök más ember vagyok, mint tegnap vagy akármikor azelőtt. Csak úgy vagyok, jó?

– Ez is egy hozzáállás – bólogat Ibrahim.

– Igazából ehhez még csak hozzáállás sem kell, a sejtjeim folyamatosan elpusztulnak, és minden nap más ember vagyok. Rossz másolata a tegnapinak. Szimpla biológia. Akkor hát mondd meg, miért nem mindegy, hogy más leszek, mármint tényleg más, aki mit sem tud az előző életeiről?

Ibrahim benyalja a cigipapírt.

– Na jó, nem azért jöttem ki, hogy filozófiázzak veled – mondja. – Meg akartam kérdezni, hogy eljössz-e velem San

Focába. Van egy kis elintéznivalóm. De nem akarok egyedül lenni.

– Látod, azt én sem akarok. Mindenki alszik. Észrevetted? Úristen! Agyrém. Hogy lehet nappal aludni?

– Ez ilyen mediterrán dolog, nem? Na de akkor indulunk, tíz perc. Ezt elszívom. Tíz perc. Hűtőben van Sanbitter, igyál. Ha szomjas vagy. Azt szereted.

Lesújtó ez az egész. *Tíz perc?* Mármint addig szív egy cigit?

Persze, nem is ez a lényeg. Tíz perc. Azt akarja, hogy addig szedjem össze magam. Képtelenség. Ennyire korán leterhelni engem ezekkel az elvárásokkal.

Ibrahim kimegy, én meg elterülök az asztalkán, kinyújtom a kezem. Az lassan elfolyik az asztallapon, lecsúszik a túloldalon, aztán leér egészen a padlóig. A padló meg ezek szerint mézből van, vagyis medvék úszkálnak alatta.

Gyorsan felegyenesedek.

Eltelt már tíz perc? Nem tudom megmondani. Lehet, hogy egy hét is eltelt, vagy egy év. Talán már le is bontották az épületet.

Aztán Ibrahim érintését érzem a vállamon.

Hirtelen minden tisztává és egyértelművé válik.

*

Ibrahimnak egy baszom nagy fekete Audija van. Van benne MP3, meg minden. Léghondi. Effélék.

Annyira jó. Csak úgy menni.

Az ember nem ilyen autót képzel el a tengerpartra. Inkább az a terepjáró kellene a Jurassic Parkból, vagy egy amolyan lenyitható tetős amerikai járgány, amiből ki lehet kiabálni. De Ibrahim nem egy eszetlen fiatal, hanem amolyan összeszedett üzletember-forma, és látszik is, ahogy a kormányt fogja, hogy tők higgadt, meg érzi, hogy ez a természetes. Ez a stabilitás, ez a hatalom, amit az autóval szinergiában sugároznak.

Nincs ebben az erőben se kérkedés, se felvágás, se nagyozolás. Hanem csak úgy van.

Csak úgy van.

Atyaég, annyira, de annyira, de kurvára irigylem ezért.

Az út sima, Torre dell'Orso dugóit elhagyva átszelünk Roca Vecchián. Mindvégig a tengert nézem, pont az én oldalamra esik. Olyan ez a tenger, mintha valaki lenyomta volna a kék ecsetet a papírra, mi meg húzzuk az autóval, festjük bele a tájba.

Minden annyira békés. Tanulmányozom a víz türkizszínű ragyogását.

Az alkimisták tudták, hogy a víz hasonlatos az emberi lélekhez. Eredendően tiszta, de a desztilláció után ott marad az alján a mocsok. Az pedig nehéz, súlyos, áthatolhatatlan. Félek belegondolni, mi lehet az a dolog, ami ezt a végláthatatlan tisztaságot visszafordíthatatlanul befekeztíti, pedig tudom, hogy ott van valahol. A mélyben. Ő is szunnyad.

Most még minden nyugodt.

Ez is elmúlik. Amikor kiérünk Rocából, megállít minket egy rendőr. Hirtelen történik, azt sem tudom, mi van.

Megérzem a bajt. A testem minden porcikája felébred. Riadtan körülnézek. Soha életemben nem féltem még ennyire.

Ibrahim szó nélkül kattintja az irányjelzőt. Lassít. Ropog a kerék alatt a sok kavics.

A tengerben mellettünk valami irdatlan dolog mocorog. Mi pedig lehúzódnak. Egyre közelebb hozzá. Azt hiszem, viharfelhők vannak az égen.

Előrehajolok.

– Van ebben a kesztyűtartóban... valami... mondjuk, pisztácia?

Ibrahim felemeli a kezét.

Értem. Fogjam be.

Hirtelen bekopognak, összerezzenek, de le nem veszem a tekintetem a kesztyűtartóról.

Ibrahim megnyom egy gombot, és lecsúszik az ablak. Beömlik a hőség az autóba.

Csak foszlányokat hallok a beszélgetésből. A rendőr egy férfi. Kemény hangja van, hogy tudjuk, ő egy férfi. Itt ez így megy.

– Török? – kérdezi a rendőr. – Értem. Útle vél. Papírok. Papír. Érti?

Ibrahim érti, csak a rendőr nem érti, hogy Ibrahim érti.

Kínos csönd következik. Még mindig a kesztyűtartót bámulom, de látom oldalról, hogy a rendőr lejjebb hajol, és

engem néz. Nem szabad odanéznem. Ha a rendőrnek baja van, akkor tuti elröhögöm magam, és abba sem tudom majd hagyni.

– Igen, ő magyar – mondja Ibrahim. – Papír?

Megint csönd.

– Maga muszlim – jelenti ki a rendőr.

– Magánügy – mondja egyszerűen Ibrahim.

– Idén nem – mondja egyszerűen a rendőr.

Azon kapom magam, hogy a térdemet ölelgetem, mint egy kisgyerek.

Irgalmas egek. Valaki öljön meg. Rohanjon ki a vízből egy cápa, és harapja le a fejem.

– Igen, magyar – hallom Ibrahimot.

Engem rázogat.

– A személyidet add nekem.

– Oké – nyögöm a világ legvékonyabb hangján.

Nálam van?

A zsebemben. A pénztárcám. Remek.

Odaadom neki.

– Értem – mondja a rendőr. – Másnapos? Hol szállnak meg?

Legyen már vége, gondolom elgyengülten. Ezt nem lehet kibírni.

Az a forráság, ami bejön az ablakon, te jó ég, mintha a pokol valamelyik díjnyertes kazánja mellett parkolnánk.

Lassan visszacsúszik az ablak a helyére, Ibrahim pedig az ölembe hajítja a pénztárcámat. Csak bámulom.

Elindulunk. Ibrahim érezhetően bosszankodik.

– Nappal ebben az állapotban, tényleg? Ugyan mi előnyösség van benne? Nagyobb bűn ez. Ki tudja, mikor kell tiszta fejjel valaki szemébe nézned!

Próbálom felfogni a mondatok értelmét. A vállamat vonogatom.

– Ez a Koránból van? Mert például az is benne van, hogy...

– Én mondom ezt most neked. Csak úgy.

Egy ideig némán autózunk. Alig öt perc múlva San Focába érkezünk.

– Ha pisztáciát akarsz, itt lehet kapni – mondja Ibrahim.

*

San Foca olyan, mint a beteljesült apokalipszis.

Nem is értem, miért nem járnak ide a festők. Kiülnének arra a sziklaperemre, és festenék a szelet. San Focában akkora szél van, hogy eltakarja a napot.

Leparkoljuk az autót, majd sétálunk.

Később ott állunk zsebre tett kézzel az egyik partmenti sziklán, nézzük az egyre sötétebb színű tengert.

– Sárga riasztást adnak ki – mondja Ibrahim. – Valószínűleg semmi.

– Esni fog? Te még vissza akarsz menni valamelyik koncertre?

– Ma lesz a Kamafei. Szeretem őket. Csak hát nem biztos, hogy odamegyünk. Nina miatt, hiszen tudod.

A karomat simogatom.

– Én ezt nem értem, az előbb akkora forróság volt, most meg mindjárt leszakad az ég.

Ibrahim bólogat.

– Gyorsan jön, gyorsan megy. Semmiség. Megszokott. Este, ha bulizol, olyankor soha nem esik az eső. Tapasztalat.

– Hát nem is tudom, szerintem életemben először most jövök rá, mennyire utálok a zenei fesztiválokat meg a koncerteket. Mármost, érted, rám dobálják a sört, meg kiabálnak.

– Te is dobáltad a sört meg kiabáltál.

Mutatóujjamat a halántékomhoz szorítom.

– Elérik, hogy ugyanazt gondold, amit ők. Tömegmanipuláció. A ritmus meg a zene olyan nyelv, amit nem lehet leírni, de olyan, mint egy kód, egy vírus, amit bejuttatnak az operációs rendszeredbe, hogy tönkretegyék a normalitásodat. És te is olyan leszel, pont olyan, mint ők.

– Igen, mindennek a zene az oka. Meg tudod mondani, hogy vagy?

Töprengék.

– Azt hiszem, jól. Rendben leszek.

Hülyeség, még mindig látom a fekete polipkarokat a látómezőm peremén. De ezt leszámítva...

– Elhiszem – mondja Ibrahim. – Megbízom benned, jó-Márton.

– Nekem ma nincs nevem.

– Dehogynem. Neved mindig is lesz.

Ezt nem tudom értelmezni, de ráhagyom.

Egy ideig csak állunk így. Arra gondolok, hogy talán a semmiért jöttünk, és akár fordulhatunk is vissza. Aztán Ibrahim kifakad.

– Több éve élek itt, még csak nem is messze, de azért csak megállítanak a rendőrök. Megállítanak rendszeresen. Ne haragudj meg rám, hogy rád szóltam. Hogy téged hibáztattalak. Elveszítettem a fejem.

Összeszorítom a szám, bólogatok nagy bölcsen. Nem igazán értem, miről beszél.

– Ja.

Ibrahim nagyot sóhajt.

– Akárhogy is – mondja. – Csak előbb ki akartam itt szállni levegőzni, gondoltam, megmutatom innen a kilátást. Nézd meg ezt a torrét is.

Odanézek. Tömzsi kis fehér torony. Elkoptatta az idő.

– A másik jobban tetszett – mondom. – Amelyik romokban van.

– Szépek. Az összes szép. Meg kellett volna mutatnom Roca Vecchiát is. A Grotta della Poesiát. – Ibrahim megpaskolja a vállamat. – Na jól van, menjünk. Viselkedj, jó? Csak ennyit kérek.

– Viselkedek – mondom. – Hová is megyünk?

✱

Támasztom a fehér falat. Egy csomó apró lakás ajtaja nyílik az utcára, járda nincs, meg semmi, csak egy keskeny

utca húzódik a házak között, amin az autók is járnak, de az öregek mégis kiülnek. Kihúzzák összehajtható székeiket, és csak ott ülnek az utca szélén. Néha odakiabálnak egymáshoz valami nem egészen olasz nyelven.

Legalább kilencven évesek.

Azon tűnődöm, hogy én soha az életben nem leszek kilencven éves. Persze, ha így folytatom, huszonhat se.

Ibrahim egyik gyümölcsös aromájú cigijét szívom. Elég korrekt. Szerintem senki más nem dohányzik erre felé rajtam kívül.

Szorongok.

Per pillanat utálok magamat. Meg úgy mindent. Rájövök, hogy semmire sem vagyok jó. Egy senki vagyok.

Van egy olyan érzésem, hogy mindenki engem néz. *Tudják*. Tudják, hogy nem vagyok idevalósi. Akár egy másik bolygóról is jöhettem volna. Fél utcával arrébb kipakoltak egy csomó halat, tengeri sünt, meg efféléket, idáig érzem a szagukat.

Totál nem vagyok idevaló.

Hallom, hogy Ibrahim szólít. Bement az egyik kis ajtón, megmondtam, hogy megvárom itt kint, most meg azt akarja, hogy bemenjek én is.

A lakás van vagy húsz négyzetméter, annak nagy része egy előszoba, ami félig konyha. Nincs ablaka. Ott ül benn egy kerekesszékekben egy közel száz éves fazon, már alig van arca, annyira ráncos meg csontos. Vékony műanyag csövek jönnek ki belőle.

Belegondolok, hogy az utcán minden lakásban ez a lány fogadja az embert, és most már nem csak szorongok, hanem totál depressziós vagyok.

– Segíts elmozdítani ezt a hűtőt – mondja Ibrahim.

Miközben a hűtőt tologatjuk, megkérdezem:

– Te, ki ez a forma?

– Giorgio bácsi. Időnként ránézek. Megígérttem valakinek, valamikor. Hosszú sztori. Lássuk csak.

Tapogatja a hűtő hátulját.

– Igen, ez száraz. Félek, sajnos újat kell venni. Persze, nem ma, de... hozzáírom a dolgaimhoz.

Csak nézek rá, meg az öregemberre, meg vissza Ibrahimra.

– Mi? Venni akarsz neki egy hűtőt?

– Miért?

Ebben a pillanatban az öregember is megszólal. Ő is ebben a kifacsart lecei nyelvjárásban beszél. Alig értek belőle valamit. Olyan szavakat használ, hogy *suntu* meg *fazzu*, de Ibrahim simán felfogja, bólogat hozzá, válaszol ugyanabban a dialektusban. Jól elvannak.

Körülnézek a kis lakásban. Teljesen funkcionális az egész, épp csak annyi dolog van itt, amennyi a mindennapi élethez kell. Egy kis asztalkán ott egy tévé. Azzal szemben pedig egy kis étkezőasztal. Azon egy bekeretezett kép áll: Pietrelcinai Szent Pio arcképe. Szépia fotó, a szerzetesi ruhában mosolygó arc kellemes nyugalmat sugároz. Pio atya rendkívül népszerű errefelé, pedig a sztorik, amiket meséltek róla, meglehetősen bizarrak. Stigmákról, meg

gondolatolvasásról, meg betegségekről szólnak. A háborúról. Rettenetesen durva dolgok ezek.

Nézem ezt a Giorgio bácsit, aki szintén tök nyugodt.

Ő most tényleg egyedül él itt? Ez annyira kemény. Semmije nincsen. Mégis, látszik rajta, hogy teljesen rendben van. Boldog, vagy nem is tudom. Szerintem hívő. Tudja, hogy ha meghal, akkor sincs semmi gond. Meg ha él, akkor sincs semmi gond.

Igazából neki teljesen mindegy. Ő rendben van magával meg a világgal.

Nagyon le akarok már innen lépni. A falakon meg a padlón a szabályos minták szabálytalan formákba tekerednek. Még mindig. Lassan elmúlhatna. Nem is értem, Ibrahim minek hozott ide. Mit akar ezzel mondani?

Mintha az agyamban olvasna, int, hogy leléphetünk. Az ajtóból még egyszer visszanezdek Giorgio bácsira, a kis lakására, az öreg tévéjére, az elromlott hűtőjére, Pio atya fényképére, és az egész annyira kis kompakt létfilozófiai esszéképpé áll össze, hogy majdnem kicsordul tőle a könnyem.

Épp csak a szemem tök száraz, és valószínűleg hamarosan fel fog zabálni a nyolckarú polip.

★

Megint autózunk. Visszafelé. Majdnem ugyanaz a sztori. Nagyrészt ismétlés. Alapvetően semmi érdekes.

– Mennyi idő telt el? – kérdezem.

– Hm?

– Hát, amióta eljöttünk. Mennyi idő telt el? Én már nem tudom megmondani, basszus.

– Nem sok. Egy óra se.

A fejemet ingatom. Ezer évnek tűnt. Otthagytam Klaudiát azzal a két hibbanttal egy lakásban, Luciano még hagyján, ha a naiv, bárgyú szexista megjegyzéseivel és az okoskodásaival kibékül az ember, de Nina az valami esze ment őrült idióta.

Nem is értem, minek gondolkodok rá, próbálom másra terelni a figyelmem.

Itt van még ez a nap, hogy egy nagyot bulizzunk, holnap meg kialusszuk a másnaposságot, meg mindent, amit lehet, és hát lassan megyünk majd vissza. Csak ez az este, ez lesz nagyon kemény. Megkeressük azt a titkos bulit, amiről Nina beszél állandóan.

Senki nem tud semmit. Állítólag úgy kell összerakni a jelekből, hogy hol van. Nincs meghívó, a helyszín nincs kiírva a plakátokra. Minden évben a Sagra te lu Purpu utolsó napján tartják, és mindig máshol. Fura emberek. Talán nem is helybéliek. Fogalmam nincs, mit akar ott Nina.

A doktorim és a maradék egy évem jut az eszembe, elvégre mégiscsak kötődnek az itteni dolgokhoz, mégis, próbálom kizárni ezeket a gondolatokat. Legalább a mai napon, most ezeket el kell engednem, hiszen megígértem magamnak, de egyre nehezebbnek tűnik. Ha én, illetve a

személyiségem ma előzmény nélkül létezik, akkor az előzményben megírt következmények soha nem lesznek érvényesek. Tulajdonképpen az egész életemet leélhetem Salentóban, és senki nem mondhat nekem semmit. Most ilyen konzulens meg faszom, ugyan kit érdekel, az nem létezik, az nincs. Nincs többé.

Legyen így. Csak ez a nap van. Nem kell, hogy doktori címem legyen, ugyan mi a francnak? Ugyan miből doktorálnék? Abból, hogy kifolyik az agyam az Audi résznyire lehúzott ablakán?

A rádióban Patti Bravo énekel, régi, távolról ismerős dalt, a szavak ott lebegnek az autóban:

non ti accorgi quando piango

quando sono triste e stanca tu

pensi solo per te

Hirtelen elsírom magam, egyre csak folyik a könnyem, mint egy kisgyereknek, Ibrahim szerencsére nem veszi észre. Elfordulok tőle, csak nézem az elhúzó házakat, fákat, és arra gondolok: kibaszottul szerelmes vagyok ebbe a helybe.

Így lesz a legjobb. Amikor azt hiszem, már nem lehet rosszabb, különösebb, szívszorítóbb, gyönyörűbb az élet, a tengerre gondolok majd, meg a millió puhatestűre benne, meg erre a dalra.

*

Bekanyarodunk a parkolóba. Mintha valódi hazatérés lenne ez, igazi megkönnyebbüléssel, de aztán meglátom a szomszéd csávót, és az egész érzés semmivé foszlik.

A szállásunk egy sorház egyik lakása, és valahol közép-tájon, az udvarokat csak mellkasig érő kőkerítések választják el egymástól a bejáratnál és a hátsó kijáratnál is. A szomszédunk egy ilyenén könyököl, néz minket, mintha egész végig csak arra várt volna, hogy visszatérjünk.

Ibrahim nem száll ki. Éppen telefonál, int, hogy nyugodtan menjek előre.

Nem nagyon akarok, de hát mindegy, megyek.

A szomszédunk egy ötvenéves-forma veronai fociedző. Kicsit kikerekedett az arca, de azért jó formában van, sűrű fekete haja szinte odatapad a koponyájához, ahogy egy copfba cuppan a tarkóján. Szemüvege fölött néz engem, ahogy közelítek.

– Hé, fiú – mondja.

Összerezzenek.

– Tessék.

– Tudom ám, mit csináltok.

Ránézek. Látszik rajta, hogy iszonyatosan komolyan veszi magát. Mint egy ügyvéd, mielőtt felvezeti a tényeket.

– Igen? – kérdezem.

– Amit a ház mögött csináltok – Fejével arrafelé biccent.

– Értem.

Rácsap a kőkerítésre. Megemeli a hangját.

– Nekem családom van, oké? Mi nyaralni jöttünk ide.

Pihenni, érted? Gyerekem van. Biztosan láttad őket.

– Aha. Ikrek, nem?

– Ne nézegesd a gyerekeimet!

– Nem nézegetem – mondom.

– Nekünk nincs szükségünk arra, hogy itt sátánista orgiákat tartsanak a magadfajták. Tudom, hogy kábítószereszek is. Ne is tagadd. Érzem a *marihuánát* rajtad.

– Oké. Mondjuk én nem...

– Szerencséd, hogy nem hívok rendőrt. Nagy szerencséd. Nem érdekel, mit műveltek a négy fal között. De ott hátul... az a dolog, amit ott csináltok. A gyerekeim nagyon félnek. Nem tudnak aludni. Érted?

Próbálom felidézni, miről beszél. Aztán leesik, mit is csinálunk a ház mögött.

– Ja, hogy a kastély, az csak egy ilyen...

– Ez egy békés ország, mindig is az volt, igazhitű és tiszta! – csapkodja a kerítést, miközben fejét ide-oda rázza minden szónál. – Ez egy békés föld! Sátánista rituálékat nem vagyok hajlandó megtérni a szomszédságomban!

Egy ideig állok ott szótlanul, ernyedten, nézem őt, tanulmányozom a vonásait.

Előbb-utóbb el kellett jönnie ennek a pillanatnak, mármint amikor szembesítenek azokkal a dolgokkal, amelyeket nem áll módomban sem elmagyarázni, sem megindokolni, de hogy *sátánista*? Erre nem tudok szellemes ellenérvet így hirtelen. Különben sincs semmi köze hozzá. A rituálé magánügy.

Mit érezhetett Pasolini?

Illetve miért gondolom, hogy bármiféle párhuzam van ebben a pillanatban Pasolini és köztem?

Atyaég, ennek az embernek tényleg elkezdett olvadni az arca, mint egy napon hagyott tiramisu?

Észreveszem magamon, hogy fintorgok, mert szinte érzem azt a gusztustalan mascarponés-kávés szagot, ami a szomszédom sütemény-arcából szivárog, és próbálok emlékezni, mit is mondott, meg mire is kell válaszolnom, de ez nem egészen jön össze, így csak ennyit nyögök ki:

– Igyekszünk. Elnézést.

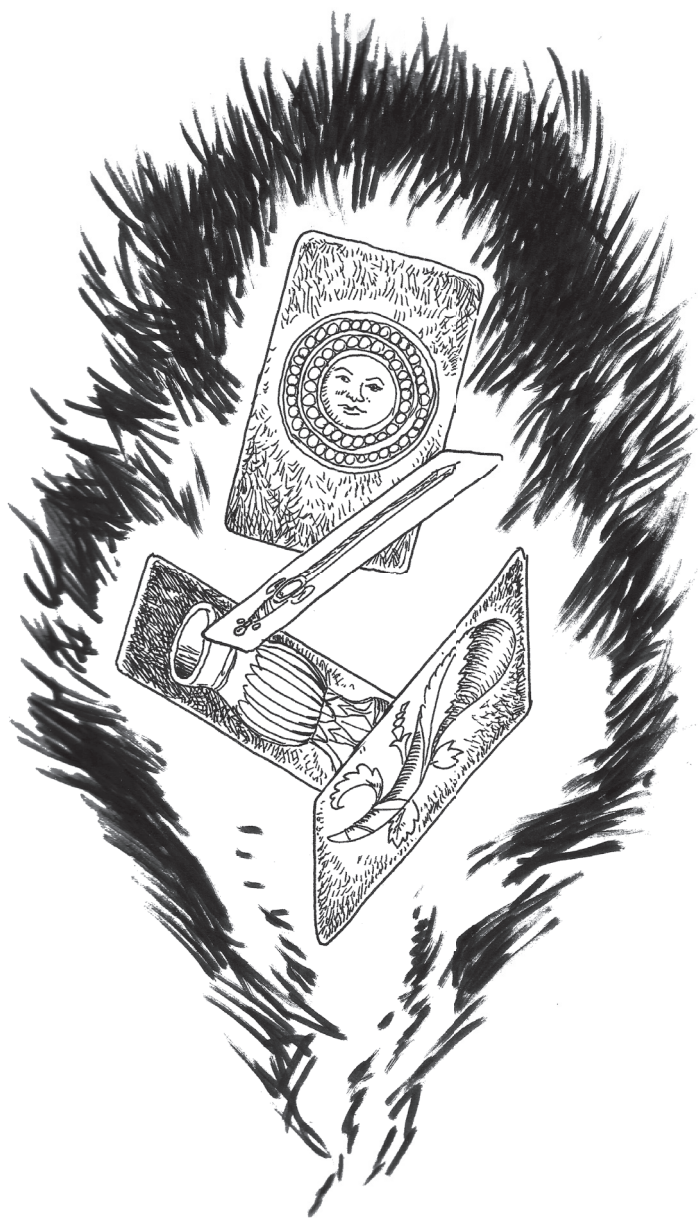
Nem tudom már értelmezni a reakcióját, szóval csak megemelem a nem létező kalapomat, és sietek is be a szállásunkra.

★

Luciano és Klaudia az asztalnál ülnek és kártyáznak. Mindent beterítenek a scopa lapjai: kardok, husángok, kelyhek és érmék. Az egész békés, gyönyörű, varázslatos. Úgy mondom ezt, hogy még biztosan dolgozik bennem a drog, szerencsére már alig tekeregnek a világ textúrái. Most esik csak le, hogy én ezt az egészet nem is akartam, egyszerűen reggel Nina elkapott, és a nyelvemre nyomta a cuccot, mielőtt megkérdezte: *felezünk?*

A nyakamat nyújtogatom, őt szerencsére nem látom.

– Minden oké? – kérdezi Klaudia.

Közelebb lépek az asztalhoz. Töpregek. Vajon megemlítsem a szomszédunk legújabb megnyilvánulását? Úgy döntök, felesleges. Mindenki nagyszerűen elvan.

– Persze. Minden oké.

– Hol voltatok?

Nézem, hogy áll a játék. Próbálom összeszedni a gondolataimat.

– Én nem is tudom, valami öreg főszernél San Focában – mondom végül. – Ibrahim spanja, vagy ilyesmi.

– Ah.

Luciano fel sem néz, annyira belefeledkezett a játékba. Hatalmas kocka a csávó, de az a kisportolt, jóképű fajta, aki mindig békésen mosolyog. Ez mondjuk nem meglepő, hiszen Ninával naponta kétszer, jól hallhatóan programba iktatják a triplaorgazmusos, tantrikus fitneszbaszást. Most is tök boldognak tűnik, az is nyilvánvaló, hogy imádja a hülye kártyáit. Ma fekete pólóban feszít, amire fehér betűkkel a következőket írták:

You are standing in an open field west
of a white house, with a boarded front
door.

There is a small mailbox here.

>_

Háromszor is elolvasom, de nem tudok rájönni, hogy honnan van ez az idézet. Talán vers? Dalszöveg? Politikai kinyilatkoztatás?

Luciano végre felnéz.

– *Marzí.* Nem akarsz beszállni? Nem állok nyeresre.

A fejemet ingatom. A múltkor tuti megsértettem, hogy azt mondtam a scopára, hogy *most akkor ez ilyen tarot?* Atyaég, úgy nézett rám, mint az első napon arra a fasz turistára, aki ketchupot kért a pizzériában. Átüvöltött hozzá, hogy *az, meg nyomjál rá mézet is, te szardarab!* Amikor meg kidobtak minket, akkorákat röhögtünk, hogy az egész világ hallotta. Az egész univerzum.

Te jó ég, de utáltam azt az estét.

– Figyelj, nekem valószínűleg kávé kell, nem kártya – mondom. – Ti kértek?

Klaudia rám néz.

– Vagy háromszor kínáltalak reggel – mondja. – Azt mondtad, a kávé, na és most idézlek, azt mondtad, hogy a kávé az a gyengeelméjűek utolsó mentsvára.

Értően bólogatok.

– Szóval nem kértek.

Amikor később a konyhába lépek, összeszorul a gyomrom.

Nina áll ott, háttal nekem, nyújtózik, hogy feltegye a bögrét a szekrénybe. Bassza meg, pont a kávéfőző mellett.

Bikininben van meg egy sima fehér rövidnadrágban, ami a seggét se takarja el rendesen. A legfurcsább a külsejével kapcsolatban, hogy ugyan rendszeresen napozik, de a

combja még mindig olyan fehér, mint a mozzarella. Illetve nem csak a combja, hanem az egész teste, csak éppen most a combját nézem. Vékony és fehér bőrű. Haja pedig ébenfekete. Igazi drogos gót hercegnő. Akárhányszor meglátom, merevedésem van.

Jobbnak látom, ha hátrálok, egyszerűen ki akarok menni, de ebben a pillanatban megfordul, észrevesz.

– Jöhetsz – mondja.

Hajhistenem. Ha most beszélgetnem kell vele, ki fogok ugrani az ablakon. Annyira hülye dolgokról tud beszélni. Okkult meg ezoterikus témákról, semmi más. Ennyit tud. Valamiféle káoszmagusnak tartja magát, szigillumokról, meg Liber Nullról, meg a drogokról, meg a kúrásról magyaráz, ha figyelünk rá, ha nem.

Hát jó. Vannak dolgok, amiket nem lehet kikerülni. Ott áll a kávéfőző mellett, sápadt arcán várakozás, feketével kihúzott szeme egyenesen rám néz, meztelen, lapos hasa féhéren feszül a fekete bikinifelső alatt. Akár rajzolni is lehetne rá, annyira fehér.

Odamegyek. Nem nézek rá, pedig tudom, hogy ő rám néz.

– Ez be van dugva? – kérdezem, miközben a kávéfőzőre meredek.

– Akarod, hogy be legyen dugva? – kérdez vissza.

Lehunyam a szemem.

– Hát igen, szeretnék egy kávé – mondom aztán.

– Ezek a dolgok egyszerűek. Csak akarnod kell. Már említettem neked a módszert. Magad elé képzeled, és...

– Igen, értem, de igazából csak a kávéfőzőt szeretném bekapcsolni.

– Ha azt szeretnéd, már rég megtetted volna. Valójában csak beszélni szeretsz arról, amit meg akarsz tenni. Csak elképzeled, amit meg akarsz tenni, de megtenni már nem is akarsz.

Még mindig csukott szemmel, összeszorított szájjal bólintok. Aztán kinyitom a szemem és bekapcsolom a kávéfőzőt.

– Oké – mondom. – Kérsz te is?

Nem válaszol.

Össze-vissza szerencsétlenkedek a géppel. Mire megtöltem vízzel meg kávéval, úgy érzem, a kín minden árnyalatát átélem. Nina csak néz engem, el sem mozdul onnan.

Amikor végre betöltöm a vizet, akkor szólal meg.

– A seggemet nézted – mondja.

Görcsöt érzek a hasamban. Mintha egy ágyúgolyót ejtettek volna le oda a torkom magasságából.

– Nem – mondom.

Közelebb jön.

– Azt akarsz, igaz? – suttogja.

– Nem.

– Marci.

A fejemet rázom.

– Nina.

– Senkit nem zavarna. Te is tudod.

Érzem, hogy a pulzusom katasztrofálisan gyors. Valószínűleg szívrohamban halok meg itt helyben. Csak motyogni tudok.

– Nem néztem... nem, semmi ilyesmi. Nincs szüks... nem tudom, miről beszélsz.

– Segíthetek rajtad – mondja.

– Tudok kávé főzni – mondom.

Még közelebb jön, érzem, ahogy az ő rövidnadrágja és az én rövidnadrágom összeérnek. Nagyon halkán kezd el nekem suttogni, de mégis minden szavát értem. Mintha valami mantrát mondana.

– Akarod a seggemet, Marci? Akarod seggbe? Akarod seggbe? Akarod seggbe?

Lehunyam a szemem. *Édes istenem, gondolom. Még egy kurva kávé sem lehet itt főzni enélkül a hülyeség nélkül.*

Akarod seggbe?

Csak ismételteti ezt az egy mondatot azzal a hidegrázós suttogásával, és már majdnem megőrülök, amikor végre tök váratlanul elhallgat és megnyomja a kávéfőzőn a gombot. Azt, amelyikkel tulajdonképpen el kell indítani magát a kávéfőzést.

Ninára nézek, ő meg csak vigyorog, mint valami idióta. Mintha csak azt mondaná: *tessék, ennyi, nem túl bonyolult.*

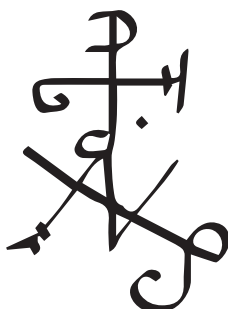
– Szóval estére jobb lenne, ha elengednéd magad – mondja. – Még nem tudom, pontosan, hová megyünk, de közel vagyok a megoldáshoz. Nagyon közel.

Most ide-oda sétálgat a konyhában, tesz-vesz, mintha semmi sem történt volna.

– Igen? – kérdezem nyeglén, miközben nézem, ahogy a kávé egyenes, nagy nyomású kis csíkban szakad bele a bögrémbe.

– Meg fogjuk találni. Biztosra mentem. Ott a hűtőn.

Odanézek. Az egyik kis mágneses fehér táblán, ahova eddig telefonszámokat meg kajákat írtunk, most ez áll:

– Oké – mondom. – De mégis mire kellene felkészülni? Nem egy buliba megyünk, vagy ilyesmi?

Nina eltűnődik.

– Lehet, hogy igazad van, és az önmegtartóztatás az előnyünkre válik. Sosem tudhatod, mit követel meg tőled.

Bámulok rá, nem tudok mit mondani. A kávéfőző közben kiadja az adagomat, abbahagyja azt a hülye morgást, kattog kettőt, majd azt is abbahagyja.

Kiveszem a bögrét, úgy gondolom, most se tejet, se cukrot nem kell beleraknom, csak hadd menjek már innen ki a francba, minél előbb. Indulok is a kijárat felé, amikor Nina újra leszólít.

– Marci!

Lassan visszafordulok.

– Tessék, Nina.

Megint megkérdezi. Mibe fogadjunk? Megkérdezi.

– Ma éjjel bármi megtörténhet – mondja aztán. – Bármilyen. A legdurvább dolgok is. Erre kell felkészülnöd.

*

Megint Klaudia. Itt, az ágyban. Azt tervezzük, hogy még lemegyünk a partra, de úgy tűnik, ő is nyugtalan, nem tudja, mit várjon ettől a naptól. Csak fekszik ott és a plafont bámulja.

Én a könyveimet rendezgetem. Jobb, ha most pakolok össze, mint holnap, totál szétcsapva. Este indul a repülőnk Bariból, de addig sem fogunk kijózanodni, ha igaz, amit Nina mond.

A könyvek címei összemosódnak. Van itt minden szar. Colavito polipkultuszos könyve. Két útikönyv. Egy fak-szimile Salviani, az *Aquatilium animalium historiae*. Egy szicíliai gasztronómiai kalauz. Olasz nyelvű tanulmányok különnyomatai, összekapcsolva. A *Moby Dick*. Úristen, fele cuccom igazából könyv. Beteg vagyok.

Meglátom a telefonomat az éjjeliszekrényen. Nagyjából négy napja ki van kapcsolva. Errefelé nincs se wifi, se semmi. Nem mintha kellene. Nem mintha hiányozna. A legutóbb, amikor bekapcsoltam, visszanéztem a böngészési előzményeimet. Ilyenekre kerestem rá:

„bari lecce útvonaltervezés”
„taxi lecce”
„lu puzzu”
„limoncello”
„limone varietà”
„lemon types”
„weird pear shaped lemon what is it”
„dog eats lemon youtube”
„babies eat lemon youtube”
„babies listen to death metal youtube”

Amikor ezt így visszaolvastam, rádöbbsentem arra, hogy talán jobban járok, ha egy hétig távol tartom magam a technológiától, szóval ki is kapcsoltam a francba.

Mindegy is. Tényleg nem hiányzik. Kicsi tárgy, közben meg nagy teher. Leporolom, arrébb teszem.

Félnem kellene, de a mai nap tényleg számít, ennek elismerése a legfontosabb dolognak tűnik ebben a pillanatban. Vannak körülöttem emberek, mindegyikük másban hisz: többen a jelentéktelenségben, hogy ez az élet, ez az egész ez semmi, és majd úgy tűnik el, mintha semmi sem történt volna, de ebben a pillanatban én tényleg hiszek abban, amire reggel gondoltam, hogy az, ami itt van, és az, ami most van, az kozmikus erejű és örök és gyönyörű.

Aztán Klaudiát nézem, és nagyon remélem, hogy tényleg benne van, és ő is valahogy így gondolja.

– Te is érzed ezt a hipószagot? – kérdezi.

Csak nézem őt.

Idegen.

Nagyjából mindent tudok róla, de most semmi nem jut eszembe. Klaudia most egy ködös enigma.

Szedjük össze.

Három évvel idősebb nálam. Három és fél. Huszonkilenc lesz novemberben. Nem zavar a korkülönbség, de néha, amikor bizonytalan vagyok a dolgaiban, úgy fordulok felé, mint ahogy az anyámhoz fordultam gyerekkoromban, mert ő jobban tudja, mert ő felnőtt, mint én. De hogy ki ő? Mit akar az élettől? Mit akar tőlem? Atyaég, semmi nem jut az eszembe. Kimosta az agyamat a tengervíz.

– Nem érzem – mondom.

Eltűnődök.

– Téged tényleg nem zavar ez az egész? – kérdezem. – Tudom, hogy szereted Nináékat, de nem gondolod, hogy egy kicsit izé, meg minden?

Klaudia felkel az ágyról, odajön hozzám. Majd kinéz az ablakon a vállam fölött. Aztán ismét rám néz, beletúr a hajamba, megmarkolja erősen.

– Csak ez a nap – mondta. – Semmi más. Te mondtad.

– Aha.

Odahajolok, hogy a nyakába harapjak, de megállít, és azt mondja:

– Valaki áll az ajtó előtt.

– Mi?

– Kint, az ajtó előtt.

Megfordulok, én is kinézek az ablakon.

– Mi a picسا.

Az ablakunkból pont rálátni a bejárati ajtóra, ahol egy... azt a kurva, milyen magas ébenfekete bőrű, kigyúrt felsőtestű csávó ácsorog. Nincs rajta póló. Nem kopog, nem csenget, semmi, csak áll ott mereven, és bámulja az ajtónkat.

– És én most mit csináljak vele? – kérdezem.

– Talán engedd be.

– Miért, szerinted be akar jönni?

– Miért, szerinted nem?

A szememet forgatom.

– Micsoda hülyeség!

Kimegyek az előszobába. A bejárati ajtóra meredek. Talán nem kellene megvártnom. Talán azt sem kellene megvárnom, míg a szomszédunk észreveszi. Túl kell esni rajta. Ilyen egyszerű. Essünk túl rajta, most azonnal.

Elfog a szorongás. Tudom, hogy ha kinyitom az ajtót, valami megváltozik a világban. Néhány addig felismerhető konstelláció elveszíti az értelmét. A rendszerben hibás kód-sorok jelennek meg. Az egyenlet változói kilöködnek, és új permutációk születnek.

A fejemet rázom.

Persze. Ez Klaudia hatása, ő a nagy matekos.

Bassza meg, nem is tudom. Lehet, hogy Klaudia még Ninánál is örültebb, csak én ezt nem vettem észre soha.

Valami belső parancs azt üzeni, hogy nyissam ki az ajtót, de kurva gyorsan. Nem tudok küzdeni ellene, pedig esküszöm, nagyon akarok.

Odanyúlok a kilincshez.

Valahol a Földön ebben a pillanatban egy teljes napfogyatkozás ér abba a szakaszba, amikor láthatóvá válik a napkorona.

Kinyitom az ajtót.

Amikor meglátom a férfit, egyből tudom, hogy egyiptomi. Megértem, hogy tudásával nem versenghet semmiféle művész, sem tudós, sem vezér, sem anya. Tengerszínű szemében látom, hogy ő ott volt, amikor a sáskák megérkeztek. Ő a Kulcs, ő a Hírnök. Ő Hermész, ő a kúszó káosz.

Megdörzsölöm a szemem. Talán még mindig nem józandtam ki? Mennyi hülyeség van az agyamban, te jó ég.

A férfi átnyújt egy fehér képeslapot. Legalábbis először azt hiszem, hogy képeslap, de igazából csak egy nyitott szem van rárajzolva. Nincs rajta bélyeg meg pecsét, meg mit tudom én.

Megfordítom a lapot.

Az van ráírva: OTRANTO.

– Oké – nézegetem. – És ezt...

Mire felnézek, a csávó már nincs sehol.

✱

Mind az öten az Audiban ülünk, és száguldunk Otranto felé. Ibrahim mellett ülök az anyósülésen, Luciano egy Dylan Dog képregényt olvasgat mögöttem, mellette Nina és Klaudia röhögnek a régi sztorikon, amelyeknek nem vagyok a részese. Nagy sztorik. Igazi, nemlineáris narratívák. Más korok, más terek. Az igazi Klaudia valahol azokban élt igazán. Istenem.

Mi így öten, ez is elég nagy sztori. Annyira képtelen egy banda. Ha valaki most látna minket először, fogalma sem lenne róla, hogyan és miért is vagyunk mi így együtt. Én persze tudom, csak most ez tök mindegy, most csak ez a nap számít.

Nina nagyon rápörgött a témára. Ibrahim azt mondta a hírnök-csávó-jelenségre, hogy az irodalomban ezt úgy hívják, *deus ex machina*, de Nina rendesen meg volt győződve arról, hogy a szigilluma bevált, és akik számítanak, azok észrevették.

– De ez hogyan működik? – kérdezi Ibrahim, és a visszapillantótükörbe néz, hogy elkapja Nina tekintetét. – Varázsolsz a jelekkel, amiket rajzolsz, és megidézel valakit?

Nina felröhög.

– Mi? Dehogy is! Az univerzum adott, a káosz mintázataiban viszont ott az ösvény, amiben meglátod a céljaidat, ha igazán figyelsz. És ha igazán figyelsz, a céljaid is meglátanak téged. Nem tudhatod, milyen utat kell bejárnod a céljaid eléréséhez, a lényeg, hogy eléred őket. Tulajdonképpen egyszerű, eh, Klaudia?

Akármilyen kis sápadag gót csaj ez a Nina, azért benne van a szicíliai temperamentumos beszélhetnék, meg azok az olaszos manírok. Elég fura. Luciano meg tök kussban, boldogan elvan mellette a hülye ufós-szellemes képregényeivel.

Őt is tökre irigylem.

– Amúgy meg persze, hogy Otranto! – mondta Nina. – Mindennek a kezdete! Az első gótikus regény, *Az otrantói várkastély*. Olvastátok?

Én a fejemet rázom, Ibrahim csak mosolyog a nyári napba, Klaudia vállat von, Luciano meg bávad bele a képregénybe.

– Jaj, már! Otranto. Ott végre kiderül, hol lesz a buli.

– Ja, nem ott lesz a buli? – kérdezem.

Nina felröhög.

– De hát az lakott terület!

– Értem.

Próbálom elképzelni, miféle helyekre fog ez a csaj minket elrángatni, *csak mert csak*, de az agyam most olyan, mint egy kiteregetett lepedő.

Előrenézek. Az autó felszívja a fehér csíkokat az aszfaltról.

Torre dell’Orso és Otranto között nagyjából fél órát kell kocsikázni, és most valamiért alig vannak autók az úton. Valami véget ér, gondolom, és ismét összecsap felettem a szorongás, mint a tenger hullámai. A végén még kiderül, hogy igazából semmi sem történt meg reggel óta, és még mindig ott vergődök a tengerben. Erre a gondolatra összerándulok, meg kell kapaszkodnom az ülésben.

- Bazmeg! – kiáltok fel.
- Jó-Márton – mondja Ibrahim.
- Korrekt. Korrekt.
- Mindjárt ott vagyunk.
- Értem.
- Nem kell félni.
- Nem félek.

Haha, francokat nem. Nina folyamatosan valami horrosztikus sztorit ecsetel a várkastélyról. Elképzelem, ahogy éjjel van, a nagy zátonyokon felcsap a tengervíz, dörög és villámlik, örült kísértetek meg varázslatok meg manók riogatják az embert, omladozik a fal, a bástya, a felhőkből csöpög a szurok, és van ott egy ilyen... Drakula... hát a francokat nem félek.

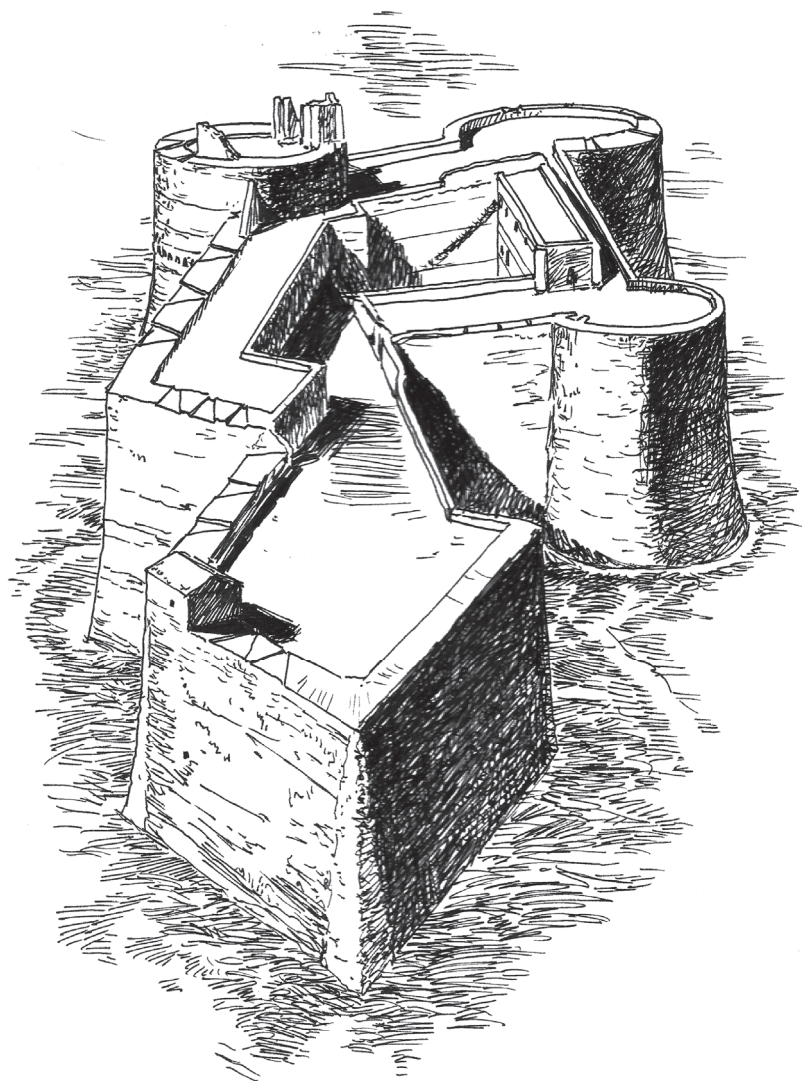
Ahogy begördülünk a városba, ez az egész kép elillan a fejemből, mert tök ugyanolyan ragyogó kék a tenger itt is, mint eddig mindenhol, meg félmeztelen turisták szétkenve a sziklákon. Szóval tipikus nyaralós hely, csak ott egy vár a közepén, nagy kaland.

– Ha még nem akartok enni rendesen, legalább együnk egy fagyit – mondja Ibrahim, ahogy behajt az első kis utcába. – Valaki egy fagyit?

Dzselátót?

Sutty, volt kastély, nincs kastély, csak ropogós tölcser, emeletes csokival.

*

Ibrahim láthatóan le van törve, szóval megkérdem:

– Nem helyesled, igaz?

Vállat von.

– Igen, örülni én... jobb lett volna, ha mégsem találják meg, és kimehetünk a Sagra utolsó napjára. Lemaradok a jó koncertről. Lesz egy Pino Zimba emlékezés. Mindegy.

Ibrahim olyan kis hagyományszerető, mi meg belerángatjuk valami kattant szarságba, amiről senki semmit nem tud. Ami a legrosszabb, hogy teljesen igaza van. A normális dolgoknak több értelme van amúgy is.

– Nyitott elmével kell járnom – mondja aztán.

– Igen, mindenképpen – mondom.

Állunk az egyik kőkorlátnál, nézünk le a tengerre.

Klaudia elment Nináékka mindenféle jelekre vadászni, én is próbálok nyitott elmével járni, vagy mi a szar, de egyre türelmetlenebb vagyok, csak felhúztak, hogy menjünk már, menjünk már, essünk túl rajta, pedig talán jobb lenne, ha átszellemültebben állnék ehhez az estéhez, vagy ahogy Nina mondta... Mit is mondott?

– Miért jöttél el Törökországból? – kérdezem.

Ibrahim mosolyog. Ránézek, látom, hogy mosolyog, és hogy ugyanakkor kurvára szomorú.

– Jó-Márton, csak nem aggódsz értem?

– Mindenkiért. De csak néha. Máskor meg leszarak mindenkit. Vagyis, többnyire leszarak mindenkit. Szerinted mennyire vagyok rossz ember? Egytől tízig?

A végén még elkezd Erdogan végtelen szeretetéről

beszélni. Minek kérdezek mindenféle hülyeségeket?

Ibrahim egy kellemes dallamot dúdolgat, majd halkán énekelni kezd.

– *La morte dellu purpu è la cipuddha, la sanita de l'omu è la uzzeddha...*

Aztán hirtelen abbahagyja, mintha elcsuklana a hangja.

– Minden rendben? – kérdezem.

Egy ideig nem válaszol, a tengert nézi.

– Igen – mondja végül. – Azt hiszem, elég régóta élek itt. Talán túl régóta. Nem sajnálom, nem azért mondom. Eggyé váltam ezzel a hellyel. Hogy miért jöttem el? Tudod... odahaza ezt nem éreztem. Egy pillanatra sem. Vagyis... nem is volt igazán az otthonom. Azt hiszem, néha csak ilyen egyszerű.

Hunyorgok, ahogy a tengerrel szembenézek.

– Hát igen – mondom.

Dél-Olaszország tele van keresztényekkel, mármint ezek nem szarral gurigáznak, full frontál római katolikusok, ennek a kultúrának minden ízét, textúráját átítatja a vallás retorikája, de mégis, mögötte van valami, ami ezek felett áll, valami sokkal őszibb, sokkal hívogatóbb, laktatóbb és szórakoztatóbb erő.

– Bárcsak ne kellene a dolgokat több szóval leírni, mint amennyit megérdemelnek – mondja Ibrahim. – Sokat feleslegünk, igaz?

Nem igazán értem, mire gondol, de azért ráhagyom.

– Ja.

Valamiért eszembe jut az apám erről a beszélgetésről. Amikor még velünk volt, mármint mielőtt lelépett anyám hűgával. Amikor még csak úgy sétálgattunk a városban, és el akartam mondani a véleményem mindenről, amit éppen megláttunk. Erre ő mindig azt mondta, hogy ha nem akarok lényegi dolgot megfogalmazni, vagy nem vonok le tanulságot, akkor inkább meg se szólaljak. Jó hülye fel fogása volt, le is szartam. Pont emiatt ismerkedhettem össze Klaudiával, és jöhettem el ide. Pont azért, mert amikor megszólaltam, annyi lényegtelen dolgot mondtam, amennyi csak az emberi erőből futhatja. Szóval akkor most jól le van vonva a tanulság, nem, fater?

Otranto elmegy, tűnődök. Nem olyan különleges, de elmegy. Vannak érdekességei. Vannak az utcán árusok, tűznyelők, itt a srácok reptetik a drónjaikat vagy csak bámulnak a mobiljukba, a mobil meg visszabámul beléjük, ott a csajok kiabálnak, nem tudom eldönteni, hogy fáj-e nekik vagy élvezik, az öregek részegen ténferegnek, a gazdagok a jachtjaikat pörgetik. Ilyesmi. Tipikus déli városka. A köveken érezni a pusztulatot, az élet itt nem szerves része a földnek, hanem csak úgy rátelepedik a kis tapadókorongjaival. Élősködik rajta. Akárhogy is, egyáltalán nem érzem benne azt a gótikus misztériumot, amiről Nina beszélt. De nem rossz hely.

Elment az idő. Lassan alászáll a nap. Nináék még mindig sehol.

Rámjön valami viszketegség. Be akarok tépni. Mind-egy, mitől. Kicsit le akarok szakadni erről a valóságról.

Kezdetben talán csodáltam Ibrahim személyét, de most valamiért feszélyez a jelenléte. Kezd beütni az introverzió. Otthon ilyenkor szoktam elkezdni hivatkozásokat gyűjteni, meg minden.

Miért nem mentem én is Nináékkal?

Ja persze, Nina miatt.

Mindegy.

Megtapogatom a zsebemet. Találok egy rágógumit. Bekapom, kérdődzök rajta. Ibrahim már nem akar beszélgetni, szóval csak annyit tehetek, hogy várok tovább. Csak úgy dacból várok valamire, mert érzem, tudom jól, hogy valami vár rám. Akkor már legyünk kvittek.

*

Az éttermet Luciano választotta, azt mondja, szereti ezt a helyet, régen többször járt itt, jó a kaja, szóval nekünk is be fog jönni.

Egyik kezemmel a vécé hideg, fehér csempéjét támasztom, a másikkal Klauida seggét fogom a szoknyája alatt, miközben dugunk. Intenzív, kemény menet.

Tényleg nem rossz hely. Itt nincs cigi- meg húgyszag, és nincsenek százlábúak meg skorpiók. Ezt baromi kevés helyről lehet itt elmondani.

Klaudia felnyög, megremeg, a vállamba kapaszkodik, az összes körme tövig szalad a bőrömbbe.

Próbálom üresen tartani a fejemet, és nem Ninára

gondolni, pedig annyira adná most magát. Egyébként az egész hely és a helyzet ezt hozza ki belőlünk. Ez az egész nagyon mechanikus, törvényszerű, kikerülhetetlen. Itt kúrni kell, nem azért, mert azt akarja az ember, hanem mert nem tehet mást.

Aztán ahogy elélvezek, mégis eszembe jut Nina, de most nem is a testének képe, hanem amit mondott, hogy szerinte...

Az önmegtartóztatás az előnyűinkre válik.

Ott szorongatom Klaudiát, izzadtan, lihegve, szívrohamszerű állapotban, és csak most jut ez az eszembe. Mekkora hülyeség.

Sosem tudhatod, mit követel meg tőled.

Végignyalom Klaudia nyakát, aztán felrángatom a nadrágomat.

Kimegyek, ő még marad pisilni.

Pár perccel később Nina mellett állok, nézzük az akváriumban a halakat. Karját összefonja, a száját összeszorítja.

Az a baj, hogy kurva sokat kell várni a kajára, és nincs jobb dolgunk. Lenne, ha venném a bátorságot, ezerféle tennivalót ki tudnék találni, csak ne kelljen még egyszer beszélnem ezzel a csajjal.

Nina legalább erre az alkalomra felöltözött rendesen, vagyis felvett egy szűk, fekete pólót. Nem nézek rá, a halakat nézem.

– Marci, te aztán tudsz élni.

– Hm?

– Csak el akartam mondani, hogy beszereztem a legfontosabbat, ezek a kis tabletták kellenek majd ahhoz, hogy fogékony legyél a kozmosz hívására.

– Jaj, Nina, ne már.

– A kérdés csak az, hogy elég erős-e a szervezeted. Vagy már kimerített a dolog?

– Milyen dolog?

– A szex.

Kinyitom a számat, majd becsukom.

– Nem is...

– *Szex!* – Nina csettint egyet a nyelvével. – Neked ez nem okoz majd gondot. Mármint nem lőttél el mindent most ott a végében, valld be.

Nézem a halakat. Színesek, furák, nincs semmi dolguk. Nincs rajtuk semmiféle nyomás, hogy így vagy úgy kellene dolgokat tenniük. Csak úgy vannak, lubickolnak ebben.

Eszembe jut David Foster Wallace példabeszéde a halakról.

Milyen a víz? – kérdezi az öreg hal.

Mi az a víz? – kérdezi a kis hal.

– Bármilyen megtörténhet – mondja Nina. – Erről szól. Ez erről szól.

– Inkább ülünk vissza – mondom. – Lassan csak kihozzák a kaját.

A halakra gondolok. Ezúttal nem a lubickoló színesekre, akik jól elvannak, hanem azokra, akiket felvágta és kisütöttek.

Elképesztő mennyiségű tengeri kaját ettünk az elmúlt héten. Nem tudom, mit gondolhat a helyi fauna az emberiségről. Azt hinnénk, mi vagyunk azok, akik rettegnek a medúzáktól, polipoktól, cápáktól és tengeri sünöktől, pedig az ő szemszögükből ez az egész egy elképzelhetetlen horror: világukat csak egy vékony fátyol választja el egy másik univerzumtól, ahonnan mi lenyúlunk, és kedvünkre szemezgetünk.

Például a tonhalat tökre szeretem.

A lényeg, hogy így itthagyni a Sagra legjobb pillanatait egy olyan buliért, amiről alig tudunk valamit, és valószínűleg totál elborult idioták gyülekezete, kicsit helytelennek tűnik, mármint olyan karaktergyilkosnak, vagy hogy is mondjam, ennek a helynek, ennek a hangulatnak az integritását utasítjuk el.

Az utcákon gyerekek és öregek táncolnak helyi zenékre, jókat esznek, turisták fürödnek a tengerekben, elképzelhetetlennek tartom, hogy ez valakinek ne lenne elég, hogy még ebből is ki akarjon szakadni.

Ninának sikerült megtalálnia a végső választ arra, hogy hová kell mennünk, épp Klaudiával és Lucianóval matekozzák ki a koordinátákat, Klaudia végre tényleg elemében érzi magát, Luciano viszont meg van győződve arról, hogy valamiféle videojátékos utalást kell keresni.

Ez az a pillanat, amikor *tényleg* beüt nálam a befordulás. Az a fajta elemi erejű semmi-vihar, amikor a személyiségem fogja magát és kiszalad a testemből, és nem marad más csak az előrebámulás, meg az értő bólogatás.

- Mi? – kérdezem tíz perccel később.
- Azt kérdeztem, szerinted is hazamenjünk-e a buli előtt? – kérdezi Ibrahim.
- Ja. Miért, megvan már hová megyünk?
- Klaudiára nézek, ő csak a szemét forgatja.
- Megvan – mondja Ibrahim.

*

Szóval visszatérünk a lakásra.

Óvatosan nézegetem, otthon vannak-e a szomszédok, de szerencsére pont nincsenek. Marha nagy mázli.

Zsibbad az egész fejem. Lucianóval ülünk a konyhában, várjuk a csajokat. Ibrahim kint marad a kocsiban.

– Na, szóval ezt raktam össze – mondja Luciano.

Mutatja a mobilját. Valami játék az, amiben dobozokat húzogat ide-oda. Rettenetesen néz ki. Nem is az történik benne, amit mond, hogy történik. Glitch-hop zene megy alatta. Az se valami jó.

– Három hónapba telt, nem vészes – magyarázza. – Persze, nagyobb terveim is vannak. Neked vannak nagyobb terveid?

Elveszi előlem a mobilt, de ugyanúgy játszik tovább.

– Ööö... figyu, hány óra?

– Nem tudom.

– Oké.

Csak azért akarom tudni, mert már szinte töksötét van.

Mikor kezdődnek a fura titkos bulik? Nyolckor? Éjfélkor?
Háromnegyed apokalipsziskor?

– De én komolyan kérdezem – néz fel Luciano, és lecsapja a mobilját az asztalra.

A zajtól összerезzenek. Belenézek a szemébe. Ez most egy tökre elszánt arc, olyan, mint a Jean-Claude Van Damme, vagy nem is tudom.

– Mármint mit?

– Kérdeztem valamit. Ha felteszek egy kérdést, arra válaszolj! Én nem olyan vagyok, mint a többiek, én ezt nem bírom, ha lógva hagynak. Ha csak kerülgeted a válaszadást, mint ahogy szoktad.

Jeges félelem fut át a testemen. Ez a csávó full komolyan gondolja. Próbálom felidézni, mit kérdezett.

Kérek-e teát? Vagyis... kimenjünk cigizni? Faszt. Jézusom. Ez ki fog nyírni, ha nem találom el a jó választ.

– Neked vannak nagyobb terveid? – kérdezi ismét.

– Ja, nem. Azok... hát, le akarok doktorizni, vagyis...

– Nem – mondja Luciano.

Úgy néz rám, hogy tekintete átszeli a koponyámat, az pedig kettészakad, és kifröcsög belőle a dinnyelé.

– Nem?

– Nem.

– Oké.

Luciano a telefonját simogatja.

– Ez nem nagy terv – mondja. – Ezt bárki meg tudja csinálni. Nem nagy terv, mert ahogy így kimondod, pontosan

tudod, mi a célod, mi a vége. Azt a célt eléred egy éven belül, és akkor ott vagy megint, terv nélkül. Szóval ez nem egy nagy terv, neked is be kell látnod.

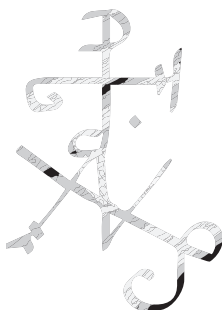
Mielőtt válaszolhatnék, Nina lép be a konyhába. Valami nagyon elborult cuccot vett fel, szinte csak ilyen fekete szalagok meg zsinórok takarják el a testét. Ránk mosolyog röviden, majd megtorpan.

Észreveszi a szigillumot a hűtőn.

Odalép hozzá, két mozdulattal letörli azzal a kis mágneses szivaccsal, ami a falitáblához járt.

– Tessék, már nem kell – mondja.

Csak bámulom a szigillum helyét.

Talán még félelmetesebb is, mint eredeti formájában. Eddig azt jelezte, hogy valami örült, megmagyarázhatatlan célunk van vele. Most meg már ennyi sincs. Most már tök értelmetlen minden.

Jóságos ég.

– Marzí! – szól rám Luciano.

– Igen?

– Nem akartál valamit mondani?

Körülnézek, Nina már nincs ott.

– Mármint mire?

Megint kérdezett valamit, és én nem tudom, mit! A francba! Mondom én, most már szét fog esni minden, teljesen, darabjaira.

– Hát, hogy ezt a doktorit nem tartom valami sokra. Nyugodtan megvédheted, nem azért mondtam. Gondolom, amúgy is meg kell tudnod védeni.

– Mi? Nem, Luciano, nem egy nagy terv, de most nem is kell nekem nagy terv, oké?

Fel fog idegesíteni, érzem.

– Aha. Meg akarod dugni?

Ránézek.

– Mi?

– Hát Ninát. Meg akarod dugni? Megdughatod, engem nem zavar. Látom, hogy kizökkent a gondolkodásból. A normális beszélgetésből. Akárhányszor ránézel, nem vagy egészen itt. Ez azért van, mert még nem használtad. Megtold, aztán már teljesen természetes lesz, hogy ott van. Meg lehet szokni.

A számat dörgölöm, kiment belőle minden élet, lehet, hogy én magam is ki fogok esni rajta hamarosan.

Még nem használtad.

Ezért kerülgetem Lucianóval a beszélgetést. Nem tud nem így beszélni a nőkről. Akár Klaudiáról is. Látszólag ez senkit sem zavar errefelé, de akkor miért pont engem zavarna?

Egyenesen rám néz, megint választ vár, atyaég, inkább adjon már valaki valamilyen drogot, repüljön ki az agyam az *acqua salata* mélyére.

– Nem – mondom. – Én... Nekem csak szarnom kell, aztán mehetünk, jó?

Felállok.

– Nekem jó – mondja Luciano.

– Szarok egyet, és mehetünk, oké?

– Már mondtad.

Összeszorítom a szám, biccentek.

Végül tényleg elmegyek szarni. Nem mondhatja nekem senki, hogy nem érem el a céljaimat.

★

Még mindig a vécén ülök, miközben hallgatom, ahogy Luciano veszekedik Ibrahimmal. Azt akarja, hogy inkább az Audival menjünk, ne az ő ezeréves, terepszínű Lancia Dedrájával, Ibrahim viszont a héten most először elkezd parázni, nem tudja, mi lesz ennek az egésznek a vége, nem bízik ebben az éjszakában, és az Audi nem egy olyan kocsi, amit kockáztatni akar. Persze Luciano egyből visszakérdez, hogy miért, a Lanciát talán nyugodtabban hagyná veszni? *Ibrahim, válaszolj, ha kérdezlek.*

És így tovább. Hallani lehet az ajtón keresztül is.

Mellettem a falon egy fekete, csillogó százlábú nyújtózkodik.

Szorulásom van. Tele vagyok szarral, de semmi nem akar kijönni.

Szeretem a Lancia Dedrát, tűnődök. A világ legjellegtelenebb kocsija. Nem akar megfelelni semmiféle elvárásnak, csak teszi a dolgát, egyenesen, magabiztosan, nemzeti büszkeséggel. Nem kérkedik, nem lázad. Aki kérkedik, azt legyőzte a hiúsága. Aki lázad, annak egyenesen sztrókot kapott a hiúsága.

Mennyi hülyeségre tudok gondolni szarás közben, atyaég.

A filozófusokra gondolok, akik ezer meg ezer kötetnyi okosságot és hülyeséget össze tudnak írni, például él olyan ember a Földön, aki csak így leül és azon parázik, hogy mi most tényleg vagyunk-e vagy csak képzeljük magunkat, vagy valaki más képzel minket, vagy mi az isten van, és ezt levezeti egy egész kibaszott könyvben.

Tuti, hogy szarás közben jut az eszükbe minden.

Itt kellene megírnom a disszertációm is. Mennyire békés hely. Mennyire meghitt. Még ha odakint veszekednek is, itt biztonságban vagyok. Semmiféle probléma nem vonatkozik itt rám, semmi.

Végre megkönnyebbülök, hatalmas csobbanás alattam, a víz felcsapódik a segglyukamra. Általában zavar az ilyesmi, de most még ez is kellemes.

Miután végzek, rendbe szedem magam a fürdőben, nézem az arcom a tükörben, hátha mégsem én vagyok itt.

Ez, mondjuk, megmagyarázna egy csomó mindent, ami azóta történt, hogy majdnem megfulladtam reggel.

De hát, ja, sajnos ez még mindig én vagyok.

Amennyire hallom, Ibrahim már beadta a derekát, az Audival megyünk. Jó az. Hátha nem lesz gond. De persze tutira lesz gond. Kizárt, hogy nem. Ha nincs gond, utána nincs egy jó sztori se. Ha nincs sztori, nincs tanulság se. Ha nincs tanulság, jól felbaszom vele innen is az apámat.

Szóval mindegy. Akárhogy jó. Nekem akárhogyan adja. Csapassuk. Essünk túl az eseményhorizonton.

Pont nálam fogyott el a vécépapír, visszalépek, leveszem a régi gurigát, a szekrényből újat rakok fel.

Rituálé.

Pont jókor. Szükségem van rá. Szükségem van egy meghatott pillanatra.

Feltartom a régi hengert.

– Bástya! – kiáltom.

Kinyitom az ajtót, két kezemben tartom a gurigát. Mindenki fel fogja ismerni a védelem jelentőségét.

– Bástya! – kiáltja Ibrahim.

– Bástya! – kiáltja Luciano.

Senki nem vitatkozik. Mindenki felsorakozik a vécéajtó előtt, sorfalat állnak mellettem, ahogy kiviszem a gurigát.

Lesütik a szemüket. Elgondolkodnak a Birodalom zivatáros éveiről.

Méltósággal viszem át a nappalin. Luciano előreszalad, hogy a hátsó ajtónál elhúzza a szúnyoghálót.

Kilépünk a ház mögötti kis kertbe. Lopva körbepillantok, egyik szomszédunk sem látja.

Klaudia és Nina dúdolni kezdik a Birodalom himnuszát.

– A várkastély áll – jelenti ki Ibrahim.

Lenézek a hatalmas kartonmonstrumra: vécégurigák, magazinlapok, szigetelőszalag-csíkok joviális kis káosza, de ezek csak az alapot adják, igazából kastély ez, hatalmas vár, amit egy hét alatt állítottunk fel. A többiekre pillantok, eszembe jut mindenkinek a szerepe, hogy mennyi mindent adtak ezért a pillanatért. Most már minden rendben lesz. Védve vagyunk.

Felteszem az őt megillető helyére a gurigát, a déli bástyára, most kész, most egész.

– Soha nem győzhetnek le – jelentem ki.

– Ámen – mondja Luciano.

Odaszalad, hogy segítsen rögzíteni szigetelőszalaggal.

Nézem az elkészült bástyát, a teljes várkastélyt.

Ha erre képesek vagyunk, ha ezt megtartottuk, akkor nem lesz bajunk. Nincs az az univerzális, sötét erő, amely megállíthatna minket.

Egy ideig csendben nézzük a várkastélyt, körbeálljuk, ahogy illik. A többiek arcán már nincs kétség, nincs közötünk semmiféle feszültség, egyek vagyunk, ahogy annak lennie kell.

– Azt hiszem, most már elindulhatunk – mondja Ibrahim.

– Igen – mondom.

És őszintén így gondolom.

Torre dell'Orso éjszaka él igazán.

A nappal még a turistáké, de az éjszaka csakis a helyé. Ilyenkor fényesebb, mint nappal. Szakrális és abszolút. A *crepe* illata tölti fel, az teszi teljessé. Az afrikai és kínai árusok hamis érméket és szobrokat árulnak. A gyerekek vattacukorral szaladgálnak. Az utcák tömöttek, haladni sem lehet.

Több világ létezik itt párhuzamosan, és mi ettől az utca-képtől a lehető legtávolabbra tartunk, a tiltott bulik, sutto-gott rémségek világába.

Erős honvágyat érzek, ahogy végre kiérünk, ahogy elindulunk az országúton az ismeretlenbe. Honvágyat, de azt nem tudnám megmondani, mire irányul. A kis lakásra, ahonnan éppen eljöttünk? Magára Torre dell'Orsóra? Magyarországra? Arra a helyre, ahol a lelkemet tervezték száj és szív nélküli entitások, és csomagolták bele az embriómasszába? Megvolt vajon a minőségellenőrzés? Átmentem rajta?

Behunyom a szemem. Le akarom lassítani az eseményeket.

Nem sikerül. Mire ismét kinyitom, már több kilométerre vagyunk az ismert, civilizált településektől.

A kaktuszok és olajfák birodalmában járunk. Ahol egy-egy észrevehetetlen földút párhuzamos világokba vezet. Ledöcögünk az egyiken, és ismét egy országúton haladunk. Ez viszont már nem dél-olasz településeket köt össze,

hanem idegen lények kaganátusait. Ezen a vidéken sem az emberi, sem a fizikai törvények nem érvényesülnek. Átlépünk a negatívba, a fojtogató árnyvilágba.

Hol vannak már a tengeri ételek, a pizzák, az öregek, a gyerekek, a zenék, a napsütés, a szívek, a cornettók, a tűznyelők, a bruschetták?

Felejtsd el. Ideát nincs semmi. Csak a rave és a goa mocsos lüktetése, halovány fények, egymástól izoláltan, apátiában, örök harcban a természettel és a vidék szentségével.

Azon kapom magam, hogy a biztonsági övemet szorongatom. Tűnődöm, vajon bevettem-e valamiféle drogot. Nem rémlik. Ez persze nem jelent semmit.

Bármit megadnék azért, hogy valaki megszólaljon az autóban, de mindenki tök kussban van. Örülnek, ha Nina elmagyarázná, mire is számítsunk, de gyanítom, ő sem nagyon tudja. Ibrahim időnként megütögeti a műszerfalat, nem jó a légkondi. Még így este is bele lehet fulladni a forróságba, nyitott ablaknál is. A GPS is kezdi feladni, kétpercenként újratervezést dob be, fogalma sincs, hogyan kell eljutni oda, ahová tartunk.

Talán nem is érünk oda soha.

Zénón paradoxonja. Kivetítve az időre is. Mindig itt állunk, ez a pillanat örök, ahogy a nap egésze is az. Klaudia sokat mesélhetne erről. Neki teljesen rá van csavarodva az agya az ilyenekre. Vagy talán már meg is érkeztünk, és most csak vágyok erre a pillanatra, amikor még csak az autóban ülök. Franc tudja.

Odakint egyre kevesebb táblát látni, már azt sem írják ki, hogy RALLENTARE, mintha a világ vállalat vonna, és így közölné, hogy már nem törődik velünk, magunkra maradtunk küldetésünkben, menjünk csak, ahogy jónak látjuk, azzal a kedvvel, azzal a lendülettel, azzal a sebességgel.

– Mindjárt ott vagyunk – szólal meg Nina.

A GPS ebben a pillanatban bekattan, és nem vezet minket tovább.

Egy zsákutcába fordulunk, az utolsó táblát itt találjuk. Azt mondja, behajtani tilos, meg hogy magánterület.

Csak úgy ragyog a kivilágítatlan sötétség közepén, a reflektorunk fényében a gyilkos szó: VIETATO.

Lassan vánszorog az Audi, mintha ki akarná lehelni a lelkét. A távolban domb emelkedik, fényeket látok arrafelé, talán egy épület is dereng ott, nem tudnám megmondani.

Egy kapuhoz érünk a földút végén, amint lassítunk, két férfi jelenik meg az autó mellett. A szar is belémfagyna, ha nem szartam volna.

Az egyik bekopog Ibrahim oldalán, szakállas, kopasz forma, galléros, vajszerű Lacoste-pólóban. Ahogy Ibrahim lejjebb húzza az ablakot, beömlik az aftershave tömény szaga.

– Ez magánterület – közli. – Eltévedtek?

– Ide jöttünk – mondja Ibrahim.

– Erősen kétlem.

A kezembe temetem az arcom. Érzem, hogy forró.

Nina előrehajol, valamit mond a csávónak. Nem egészen értem. Talán latinul van. Hasonlít az olaszra, de nem az,

még csak nem is ez a helyi dialektus. Mintha azt mondaná:
meghalni és élni, de nem vagyok benne biztos.

Felnézek. Látom, hogy a faszi odaszól a társának, aki majdnem tök ugyanúgy néz ki, mint ő, csak neki van haja, tökéletesre belőtt pompadour-frizurája.

Aztán mindketten előrehajolnak, benéznek a kocsiba, alaposan megnézik maguknak. Röviden biccentenek.

Aztán nyílik a kapu. Elektronika vezérli. Nem egy olcsó cucc, valami elborult gazdagok élhetnek itt.

– Mehettek – mondja a faszi. – Itt biztonságban vagytok. Készüljetek.

Na jó, ez nekem nagyon nem oké, és Ibrahimon is látom, teljesen be van sózva. A visszapillantóba nézek, amennyire meg tudom állapítani, Nina tök lazán rágózik, Luciano még mindig a mobilján játszik, Klaudiát, mivel a másik szélén ül, nem látom innen. Hátrafordulok.

Csak néz ki az ablakon, fejét az üvegnek támasztja. Keze az ölében pihen.

Mire ismét előrenézek, már a dombon imbolyog az Audi, megyünk fel ahhoz a fura villához.

Itt biztonságban vagytok.

A sötétség egyre sűrűbb, mint az iszap, mint a tinta.

✱

Egy pillanatra ismét érzem a fulladást, mintha megint a sós vízbe merülnék. Ahogy kiszállok az autóból, megszédülök,

a fejem zsibbad, a világ elkenődik. Végül is megtaláljuk a parkolót, ahol egyelőre van vagy tíz kocsi, ezek szerint annyira obskúrusra sikeredett a buli marketingje, hogy senki nem talált ide?

Azon filózok, hogy ha minden évben máshol van ez az összejövetel, akkor hogy tudnak ilyen fix helyszínt pattintani? Talán csak pénz kérdése. Van az a pénz, ami nyit egy új régiót a régió belül. Csörren az antik olasz líra. Aztán az is lehet, hogy ez csak egy nyaraló. Zimmer Frei. Vagy a kozmosz egy olyan zsebdimenziója, amit a halandók nem érhetnek el, mert józanul fel sem lehet fogni.

Vajon milyen drogot szerzett Nina? Vonakodott elárulni. Afrodiziákum? Pszichedelikus? Valami, ami felpörget? Valami, ami kiszívja az agyadat, mint egy porszívó? Ezek keveréke? Bármelyiket kinézem belőle.

Egy kis földúton sétálunk felfelé. Hallom a dübörgést. Hiába érünk közelebb, még mindig nagyon távolról, elfojtottan. Mintha a föld alól szólna.

Nagyon régóta nem szóltunk már egymáshoz, ez meg-rémít.

Még mielőtt elindultunk, felajánlottuk Ibrahimnak, hogy ha nem akar, nem kell velünk maradnia, elmehet a koncertjeire, esetleg visszajön értünk, de csak a fejét rázta, hogy nem, ő vigyáz majd ránk. Lehet, hogy nem tetszik neki ez az egész, de biztos vagyok benne, hogy valójában ő is kíváncsi. Nem tudnám eldönteni. Atyai nyugalommal lépked mellettünk.

Nináról meg lehet mondani, hogy teljesen el van szállva az agya ettől az egésztől. Hiába pörög okkult körökben, ez biztosan meghaladja az elvárásait. Ezt onnan tudom, hogy most nem fecseg össze-vissza, fülel és figyel, mindent pontosan meg akar jegyezni, alázattal.

A legkevesebb alázat Lucianóban van. Az egyik kezében a mobilja, abba bámulva ténfereg mögöttünk, a másik kezét zsebre teszi. Talán jobban meg kellett volna ismer-nem, de sosem hagyta. Nem is erőltettem.

Bárcsak tudnék valamit mondani Klaudiáról. Vagy magamról. Tényleg nem illünk ide. Azt hiszem, mindkettőnk tekintete olyan üres lehet, mint a fehérre kopott görög szobroké, akik csak várják a kegyelmes pusztulást.

Bizonyossá válik, hogy ami előttünk tornyosul, egy több szintes, Escher-lépcsőkkel szaggatott orbitális nagy villa, ilyesmit kizárólag milliárdosok tudnak megvenni, a Borgiák, meg akik háromszázezer adag kókuszt eladnak egy nap a parton. Nem elég a birtok elektromos kapuja, magát az épületet is faragott köves fal választja el a külvilágtól. A kapunál, hozzánk közelebb két alak áll, mindketten fáklyát tartanak. Mögöttük a sötétben nagy testű biztonsági őrök.

– Mi a picca – motyogom.

Ahogy közelebb érünk, látom, hogy a fáklyákat tartó alakok riadt tekintetű, fekete kecskemaszkot viselő nők. Hosszú szoknyájuk fölött nincs semmi. Az egész felsőtestük meztelen, mellbimbójuk figyelmeztetően mered ránk.

Én az ilyesmire nem vagyok felkészülve. A gyomrom összeszorul. Kevésnek érzem magam ehhez.

Nina ismét elmondja a hülye varázsigéit, vagy mit, amivel beengednek, de természetesen azok a lomha állatissággal mozgó biztonsági őrk mindannyiunkat végigtaperolnak, és elveszik a telefonjainkat. Mármint az enyémet nem, mert azt ott hagytam Torre dell’Orsóban, de Ibrahimon látszik, hogy totál ki van akadva. Nina odafordul hozzám, megérinti a karját, a szemébe néz, alázatosan, könyörgőn, és valamiért, nem is tudom, miért, Ibrahim megnyugszik. Nálam ez tuti nem működne. Ha Nina most hozzám érne, sikítófrászt kapnék.

Amikor a biztonsági őr engem tapogat, azonnal meg is bánom, de azért megkérdem:

– És ha egészen eddig be volt kapcsolva rajtunk a nyomkövető?

Némán összenéz a társával.

Szokták mondani, hogy a biztonsági őrök úgy néznek ki, mint a gorillák, de ez jelen esetben igencsak távol áll az igazságtól. Az egyik úgy néz ki, mint egy tapír, a másik meg úgy, mint egy rinocérosz.

Ahogy az egyik visszanéz rám, mármint az, akitől kérdeztem, hangosan felröhög, megborzolja a hajamat, megjegyzi, hogy *sta testa di cazzo, eh*, aztán int, hogy jobban tenném, ha kussban mennék tovább.

– De abban a maszkban meg a fáklyával kurva melegük lehet – magyarázom Lucianónak, ahogy a villa bejárata

felé megyünk. – Mármint oké, hogy így le vannak vetkőzve, de szerintem abban a kecskecuccban meg lehet fulladni.

Arra gondolok, talán nem is álarc van a nőkön, hanem tényleg kipucoltak egy kecskefejet, hogy bele lehessen bújni, de vajon miféle elcseszett mutáns kecske az, amelyiknek nagyobb a feje az emberénél?

Luciano legyint.

Értem. Haladjunk, ne agyaljunk.

A dübörgés erősödik.

Kurva sokat kell gyalogolni még mindig. Egy kis macskaköves út vezet a villához, azok mellett is tiki-fáklyák állnak itt-ott. A birtokon kutyás öröket látok a távolban. A rohadt életbe, ezek nem szórakoznak.

Valami nem egészen stimmel ezekkel az örökkel. Rajtam van a para. Egy pillanatra teljesen összezavarodom, úgy tűnik, mintha kutyafejű emberek sétáltatnának emberfejű kutyákat.

Sürgősen neki kellene állni drogozni, vagy legalább egy grappát le kéne gurítani.

*

Az ajtóban ott az a csávó, bassza meg, azonnal felismerem, az az egyiptomi arc, aki a levelet hozta nekünk. Kibaszott durva. Csak így itt van, miután azt hittem, sose látom többé, vagy hogy igazából csak képzeltem, mert úgy tűnt el, mint a Batman.

Fogad minket, közben egy szót sem szól, csak végignéz rajtunk, Ninát szemlélve mintha elmosolyodna, persze lehet, hogy csak a szemem káprázik, de azt totál komolyan mondom, hogy legalább fél percig nézegeti Klaudiát.

Nem nézek oda. Ahogy belépünk, a szédületes belső teret bámulom, ahol mindenféle furcsa alakok mászkálnak. Mintha a Sandokanban lennénk, vagy nem is tudom.

Az egyiptomi végül is otthagya minket, de az orfikus előtér egy szegletében, félmeztelen nők közül kiemelkedik egy bajuszos férfi, egyenesen ránk néz, és elordítja magát:

– *Ibrahim!*

És felröhög.

Mindannyian Ibrahimra nézünk, választ várva.

Az ő arcán fáradt belenyugvást látunk csak, mint amikor az ember az elkerülhetetlennel végül szembenéz.

– *Salazar* – feleli Ibrahim, ahogy a férfi odajön hozzánk.

A férfi van vagy hatvanéves, de a haja és bajusza is olyan patent fekete, mintha most nyomtatták volna. Mindenféle bőrszíjak, csatok, lógók, meg fityegők vannak a ruháján.

Hevesen integet körbe-körbe.

– Ezt mind idén vettem, Ibrahim, komolyan mondom. Nem gondoltam volna, hogy ide találsz még egyszer, hozzám.

– Nem kerestelek – mondja Ibrahim. – De sejthettem volna, hogy a dolog mögött te állsz. Srácok, ez itt Salazar.

A faszi mindenkivel kezét fog.

– Kik ezek, Ibrahim? – kérdezi. – Hogy találtak ide?

Ibrahim Nina felé biccent.

– Ő van oda annyira ezekért, szerintem jól kijöttök majd.

Nina meg se tud szólalni, Salazar egy ideig bámul rá, aztán magyaráz tovább.

– Általában ki szoktunk hajózni, emlékszel, Ibrahim? De hát a fiatalok, a fiatalok. Ezek csak rázni akarják, úgy-hogy vettem egy telket itt. Megvan a belépőtök?

Nina felmutatja a tablettás zacsját.

Salazar felröhög.

– Az igen, jól van, jól van.

Aztán egyenesen az én szemembe néz. Elkomorodik.

Erre úgy érzem, valami ébredszik bennem. Valami, ami mindig is bennem volt, de az évek során elfelejtettem. Érzem a visszatérését. A suttogását. Egy *Kenopsia* című könyvet olvas. Sírnom kell. A csillagok is sírnak.

– *Te* – mondja Salazar.

– Hm?

– Téged régóta várunk. Beszélünk kell. Nem most. Amikor készen állsz. Ne siess.

Aztán visszanéz Ibrahimre és röhög tovább.

– A fiatalok miatt van ez. Ah, amikor kihajóztunk, az volt az igazi, Porto Cesareo, Santa Maria di Leuca, néha Szicília... Tudod, a tengeren közelebb vagyunk hozzá. Nem akartam a szárazföldön megcsinálni, de hát a fiatalok rázni akarják. Ki akarják dobni magukat, teljesen üres lesz mindenki. A part nincs messze, szóval, ha eljön, itt megtalál minket.

– Mi van? – kérdezem.

Salazar pont olyan furán beszél az olaszt, mint Ibrahim, időnként a szavak spanyol megfelelőjét szúrja be.

– Ma éjjel eljön, nem kell félned – mondja Salazar.

Ez pont nem egy olyan mondat szerintem, amitől *nem kell félnem*, de hát jól van. Mégis kiről beszél ez? A pápáról? Beyoncéról? Orbán Viktorról?

Azért csak megkérdezem.

– Mi? Ki jön el?

Salazar arca megmerevedik, szemei elkerekednek. Mintha arra készülne, hogy elátkozzon, amiért nem tudom. Mintha tudnom kellene. És persze, tudom is. Hirtelen teljesen hülyének érzem magam, hogy ezt meg kellett kérdeznem.

Megragadja a vállam, egészen közel hajol a fülemhez.

Mire mély, ordas hangján kinyögi azt a rettenetes szót, már én is tudom a választ. Valószínűleg már évezredek óta tudom.

– *Lu purpu* – mondja Salazar.

★

Ha kívülről Escherhez méltónak tűnt az épület, hát belül még annál is agyfaszabb. Valahol odakint, a villa mögött dübörög az elektronikus zene, de Nina egyelőre teljesen rá van csúszva a festményekre meg a könyvespolcokra, Salazar folyamatosan magyarázza neki, melyik vitrinben milyen ereklyét tart.

Lucianóval úgy döntünk, rágyújtunk egy spanglira, mert ezt máshogy nem lehet kibírni. Ibrahim talált magának egy vízipipasarkot, ahol elvan magában, Klaudiát meg már percek óta nem látom.

A házban fel-alá mászkálnak mindenféle álarcos figurák, valamelyik emeleten tuti, hogy ilyen baszom durva orgiákat tartanak, bikákkal, latexszel, láncokkal, meg mit tudom én, még mivel. Amilyen rockerformákat láttam, azon se lepődnék meg, ha lenne itt egy külön terem a szegecses dildóknak.

– Nina ezeket hogy találja meg, mégis? – kérdezem.

Támasztjuk a falat egy millió éves váza mellett, és fújjuk a füstöt. Az égvilágon senkit nem zavar.

Luciano vállat von.

– Ha majd gazdag leszek, meglátod – mondja. – Nem költök én ilyen hülyeségekre. Tudod, kik vesznek itt házat? Arabok. *Arabok!*

– Oké.

– Csak nem akarom, hogy azt hidd, hogy Ninát az ilyen zsárságok érdeklik. Nem a pénz, nem a nagyizolás. Már-mint ő nem olyan típus. Felszínes a világi dolgokban, de komolyan veszi ezeket az okkult szarokat.

Magam elé meredek. Nem is tudom, Luciano most magát akarja-e ezzel megnyugtatni, vagy mit is akar.

Gazdagság.

Azon tűnődöm, ha most itt felszednék két darab padló-csempét, és levinném a piacra, vehetnék belőle tíz kiló

pisztáciát. Pedig nem is annyira érdekesek. A terem közepén viszont egy takaros betűtáblázat látható:

S	A	T	O	R
A	R	E	P	O
T	E	N	E	T
O	P	E	R	A
R	O	T	A	S

Olyan, mint valami rejtvény. Hány értelmes szót látsz meg benne? Hány értelmes szónak a *lehetőségét*? Az ARE-PO-ról egyből beugrik Aleppo, de aztán megdörzsölöm a szemem, ingatom a fejemet. Ezekkel a gondolatokkal nem tudok mit kezdeni.

Luciano oldalba bök.

Felnézek. Salazar és Nina épp most érnek vissza.

Az öreg spanyol hevesen gesztikulálva sorolja a dolgait:

– Felkínálhatok bort, grappát, igazi sört. – A kezével legyezgeti a füstöt. – A kannabisz... az nem egy nemes növény...

– Ez egy Sator-négyzet – mondja Nina. – Láttátok Salazar könyveit?

A fejemet rázom.

Persze, rájuk néztem. Akadémikusként nem tehetem meg, hogy ne nézzek rá mások könyveire. Több formája van a kábítószerfüggésnek, az enyémnek könyvformája van.

Salazar gyűjteménye, szigorúan tekintve, nem túl különleges, se nem eredeti, se nem exkluzív. Amennyit én Ninától tudok az okkultizmusról, már abból meg tudom mondani, hogy nagyon alapvető dolgok ezek, persze elég alapos gyűjtés a Pseudomonarchiától kezdve a legolcsóbb ezoterikus füzetekig, de egyik sem tűnik túl értékesnek vagy réginek. Mintha csak úgy válogatás nélkül rendelt volna egy csomó ilyen szarságot az Amazonról, egy kategóriából. Még csak ábécérendbe se rakta őket. Kibaszott kókler.

– Hadd kérdezzek már valamit – mondom Salazarnak. – Amióta itt vagyok, meg akarom kérdezni.

– Tessék – mondja Salazar.

– Odakint volt két nő.

– Értem.

– A kapunál, még ott lent. Kecskéálc volt rajtuk.

– Valóban.

– Őket fizeti, hogy ott álljanak félmeztelenül? Mármint...

Salazar rám néz, tök egyenesen. Beelát a testembe is. Szinte elhiszem, hogy az akaratával rántja görcsbe a gyomrom.

Aztán közelebb lép, megfogja a vállam.

– Minden férfi és minden nő egy csillag – mondja.

Nina vigyorg, mintha mindent tudna.

Csak én pörgök ilyen dolgokon? Ezek szerint mindenkinek és minden teljesen oké?

Aztán Salazar is elvigyorodik, észreveszem, hogy az egyik foga aranyból van. Rajta is azt látom, hogy valószínűleg mindent tud.

Aztán én is vigyorgok, pedig semmit nem tudok.

Aztán egyszer csak ott röhögünk mind a négyen, és abba sem akarjuk hagyni.

Arra gondolok, hogy az életben soha többé nem szívok fűvet.

*

Kérdezem Ninától, hogy látta-e Klaudiát.

– Kit?

Jól megcsináltam. Olyan szituációba keveredtem, amibe nem akartam: kettesben maradtam Ninával. Most itt tépem magam, hogy miért. Elrángatott, hogy nézzem meg a vitrineket, amikben minden hülyeség ott van, csak éppen a kérdésemet nem válaszolják meg.

– Kla-u-di-a – mondom.

Nina értetlenül néz rám.

Te jó ég. A végén még kiderül, hogy csak képzeltem Klaudiát. Hogy már egy éve meghalt, vagy eleve soha nem is létezett. Én meg állok majd, mint azoknak a hülye filmeknek a végén a főhős, rám közelít a kamera, és bámulok kikerekedett szemmel, ahogy végigpörgetem az agyamban az eseményeket, hogy *jé, tényleg, sosem beszéltem vele mások előtt.*

Van ilyen?

Előfordulhatnak ilyen dolgok a valóságban is?

– Kiment vécére, most mit foglalkozol vele? – csattan fel

Nina. – Itt van előtted egy eredeti Abraxas-gemma, te meg a csajodon pörögsz!

– Vécére? Egy órája?

– Mi?

– Mióta vagyunk itt?

– Mit tudom én. Talán kiment táncolni.

– És mi miért nem megyünk ki?

Érzem, hogy két kéz megmarkolja a vállam hátulról.

– Mondtam, hogy ne siess el – hallom Salazar hangját.

Lecsukom a szemem. Kész, ennél nincs tovább. Ez hivatalosan is a legbalfaszabb este az életemben.

Már majdnem visszakérdezek, hogy mit akar tőlem, amikor elenged, hogy Nina és közém lépjen. Meg hogy elkezdjen magyarázni.

– Nagyon sokan kutatják – mondja. – Néhányan meg is találják. Mégis, alig van valaki, aki érti. Nagyon szeretném, Márton, hogy te is megértsd. Igazán ez a szívem vágya. Meg kell értened azt az alapvető szimbolikát, amely az egésznek a mélyén van. Azt, hogy amikor a polipról beszélek...
FABRIZIO!

Olyan váratlanul ér az üvöltése, hogy majdnem ráesek az egyik vitrinre.

Egy vékony srác szalad oda hozzánk, valamit rettenetesen gyorsan magyaráz Salazarnak spanyolul, aki hasonlóképp válaszol.

Csak veszekednek itt. Nem tudom, mit csináljak ezzel a jelenettel.

Megkerülöm őket, Ninához lépek.

– Megkeresem Klaudiát, oké?

– Felőlem.

Teljesen leköti a figyelmét Salazar gyűjteménye.

Intek neki, Salazar vállát is megütöm, jelzem, hogy na jól van, csá, én léptem, emiatt egy kicsit megakad a veszekedésben, mintha meg akarna állítani, de én már nem figyelek, zsebre tett kézzel ténfergek odébb.

Felmegyek az emeletre, benézek minden ajtón. Sehol nincs kiírva, merre van a vécé.

A folyosóról több szoba nyílik, az ajtók között további vitrinek, polcok és festmények sorakoznak. Nyilvánvalóvá válik, hogy nem a ház földszintjén van a gyűjtemény értékes része, hanem itt. Végül is logikus. Az apró asztalkákon ácsorgó, durván faragott, torz arcú szobrok olyan időket idéznek, amelyeket az ember nem ismerhet meg. A festményekről egy család nyugtalanító tekintetű tagjai néznek le rám. A szemükkel mintha követnének. Több nemzet, több generáció, de mégis érezni, hogy egy családhoz tartozók portréi sorakoznak itt, évszázados stíluskülönbségekkel, a keretükön pedig apró, aranyozott névtáblák jelölik, kit ábrázolnak. A néma aggastyán, Alarus. Az elátkozott feltaláló, O. Spencer. A tündöklő mágiszter, J. Bordeaux. Nem kellene ezzel törődnöm, de valamiféle alázatot érzek, olyasmit, amit soha azelőtt nem éreztem, még hús-vér emberek társaságában sem.

A tájképek nyugtalanítanak igazán. Arra gondolok, hogy ezek valójában nem is festmények, hanem ablakok,

valamiféle perverz, kozmikus léptékű voyeurizmus gátlástalan kapui, ahonnan rég elfeledett istenek bámulják minden mozdulatomat, és csak akkor mutatkoznak meg, amikor már késő tiltakozni.

A szobákban ránézésre kulturáltabb társalgás folyik, mint odalent. Eszembe jut az a mindössze tucatnyi autó ott a ház előtt, és nem tudom megérteni, hogy lehetnek ilyen sokan itt. Mivel érkeztek ezek, úrhajóval?

Mintha ezer éve itt bolyonganék. Klaudia sehol.

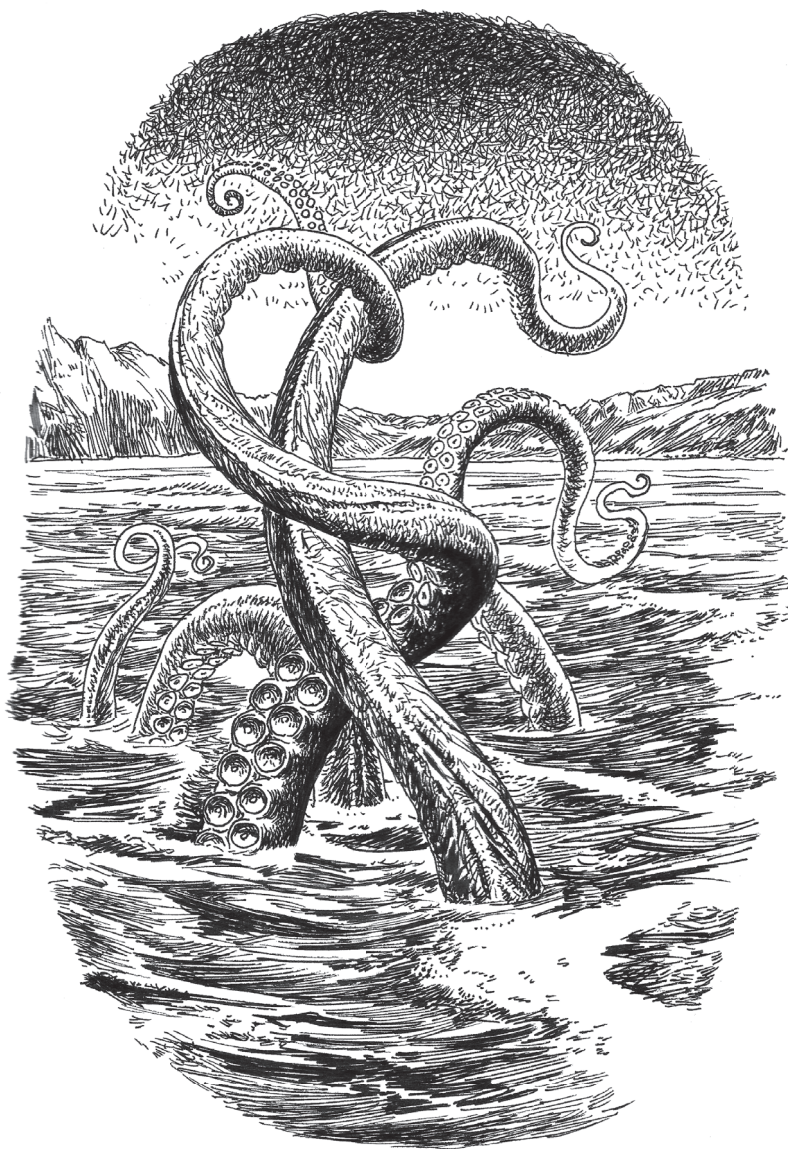
Az egyik szoba előtt megtorpanok, pedig nincs is odabenn semmi, csak könyvespolcok, és a padlón egy fekete hullámokat ábrázoló szőnyeg, a plafonon meg egy baszom nagy kampó. Megbabonázva nézem a kampót. Mintha a távolban sikolyokat hallanék, vérfagyasztó hangzavart, amely csak akkor létezik, amikor ezt a kampót nézem.

Egy magas, kopasz nő áll meg mellettem, ő is benéz, valamit mond franciául és továbbmegy.

Kezd igazán elegendő lenni. Hol a picsában lehet Klaudia?

Ahogy mászkálok a labirintusszerű házban, észreveszem azt is, hogy a folyosón végig polipcsápos motívumokat festettek a falra.

A legnagyobb kérdés itt természetesen maga a téma, a polip, annak a jelenléte, illetve a hiánya. Bizonyos keleti irodalmakban a szent állatok ismeretlensége már-már hagyományosnak mondható. Hogy a polip teljes egészében nem jelenik meg, annak oka lehet.

Bárki, aki mediterrán vidéken él, megmondja, hogy a csápokban nincs semmi félelmetes, sem nyugtalanító. Egyszerűen csak fogják, kisütik, és kész. Mégis valamiért a legtöbb ember számára a horror egyik legalapvetőbb, legikonikusabb szimbóluma. Ősi mesék jutnak róla eszembe a Krakenről, vagy a keleti gigász Akkorokamuiról, fekete-fehér filmek fullasztó, tekergő gumikellékekkel.

Miért is?

Talán azért, mert a tapadókorongok jelzik, hogy nincs menekvés, és mert a csáp a maga valóságában is annyira felfoghatatlan, idegen. Hiába van a polip szemében az emberéhez hasonlatos értelem, maga a teste idegenné teszi. Az idegenség taszítja az embert. Mondják, hogy ami nem hasonlít ahhoz, amit megszoktunk, az félelmetes, és ami félelmetes, az gyűlöletes. Azt hiszem, a csápok magyarázattal szolgálnak még az emberi természetre is.

Kezdek eltévedni ebben a kibaszott házban. Talán Ninának van igaza. Talán Klaudia tényleg kiment rázni egyet. Tulajdonképpen ezért jöttünk, nem?

Már éppen visszafordulnék, amikor mégis meglátom Klaudiát az egyik szobában.

Megállok az ajtóban, és nézem őt. Fogom az ajtófélfát, és csak bámulok Klaudiára, mereven, szótlánul.

Olyan ez az egész jelenet, mint egy reneszánsz festményen. Még a szoba is úgy van berendezve, hogy bárki, aki odaáll, egy csendélet része lesz. A vörös bársonnyal letakart szobrok, a riasztóan túlméretezett tengeri lények csontvázai,

a polcokon a tartályok, amelyek áttetsző folyadékában valamik mozognak, meg ez a furcsa gyertyás megvilágítás, nem is tudom, az egésztől kis híján becsavarodok.

Az egyiptomi férfi áll ott, Klaudiával szemben, meztelen, olajozott felsőtesttel, és egy emberi koponyára emlékeztető kupát tart Klaudia ajkához. A koponyának apró, takaros kis kecskeszarva is van.

Ebben a mozdulatban nincs semmi természetes, semmi magától értetődő, mintha csak a kedvemért pózolnának így, a legtökéletesebb kompozícióban.

Klaudia ebben a pillanatban iszik egy kortyot, és ahogy a férfi elveszi a kupát, még meg is nyalja annak a szélét gyorsan.

Aztán mindketten rám néznek.

Klaudia szája sarkában fekete, szurokszerű anyag csordul le. Szeme mintha most jóval világosabb lenne, mint egyébként, és egy pillanatra össze is zavarodok, hogy vajon tényleg kék szeme volt eddig is?

A fejemmel intek neki.

Odajön hozzám, de az egyiptomi csávó ott marad, kezében a koponyával, és egyenes tartásban néz minket.

Nem is tudom, minek mondogatom magamban még mindig, hogy egyiptomi. Kibaszottul nem tudom, hogy egyiptomi, vagy madagaszkári, vagy skót.

Klaudia nem néz rám, ő is megáll az ajtóban, de annak a másik oldalán, még mindig a szobában. Kinéz a folyosóra.

– A többiek? – kérdezi.

– Én itt vagyok, az nem jó?

Klaudia most rám néz, lenyalja a szája sarkáról a feketeséget.

– Lent vannak – mondom. – Akarsz...

– Kimehetünk.

Azzal kilép mellettem, elindul a folyosón, majd lefelé a lépcsőn. De én nem bírok mozdulni. Nem tudok utána menni. Ott állok továbbra is, bénultan. Lassan megint a szoba felé fordulok, nézzük egymást azzal a félmeztelen figurával.

Közelebb lép hozzám, az orrom elé dugja a koponyás kupáját.

Nem merek belenézni. Éppen csak egy fél másodpercre pillantok le, de úgy tűnik, mintha szurok lenne benne, amely önálló életre kelt, és most ott tekereg.

– Kösz nem – mondom.

A férfi tekintete hűvös, arca nem árul el érzelmet. Mintha odakint elhalkulna a monoton, elektronikus dübörgés, és valami távoli, egészen más zaj venné át a helyét, valami sokkal egyetemesebb, sokkal felismerhetőbb: az ütemek közé sípok és hegedűk vonítása szökik, a dallamok mintha beszélgetnének egymással.

– Nem akarom – ismétlem.

A férfi csak néz engem.

Megértem, hogy ez az egész este a várakozásról és az alázatról szól. Tudom, hogy mindannyian egyszerre vágyjuk azt a pillanatot, amikor az a dolog bekövetkezik,

de mindannyian tartunk is tőle, mert nem irányíthatjuk. Soha nem voltunk urai ezeknek az erőknek, és százalmas dolog azt hinni, hogy valaha is bármiféle uralmunk lehet fölöttük.

Ismét feljebb emeli azt a rettenetes szmötyit, hogy igyak belőle. Talán ettől jobb lesz? Talán többet tudok majd? Talán erősebb leszek, ha majd megtörténik? Elme-
het a picsába. Én bulizni jöttem, mi mindannyian bulizni jöttünk, és ezt nem vehetik el tőlünk.

Állom a tekintetét. Klaudiára gondolok, csak rá gondolok.
A fejemet rázom.

Azt hiszem, a férfi végül megérti. Bölcsen, nagyon finoman biccent.

És továbbáll.

A dübörgés pedig folytatódik. Egyszerűen, felszínesen, abszolút bizonyossággal.

Csak a dübörgés létezik.

*

Nina a nyelvére teszi az első tablettát. Nevetségesen apró, lila karika. Kint tartja, várakozón.

Luciano odahajol, és lesmárolja Nina nyelvéről a cuccot.
– Hát jó – mondom.

Az egész testem viszket. Még mindig itt bent szarakodunk.

Nina megismétli a gesztust, ezúttal Klaudia felé nyújtja a nyelvét a tablettával. Már majdnem megszólalok, de

Klaudia belemegy, odalép Ninához, és egyszerűen lenyalja a nyelvéről a tablettát. Ez a kép valószínűleg örökre az agyamba ég majd, ahogy Klaudia a kis Nina sápadt vállára teszi az egyik kezét, a másikat meg meztelen derekára, és csak flitty. Pedig az egész nem tart tovább két másodpercnél.

Meg persze ennyivel én sem úszom meg.

Nina most felém fordul, hogy ugyanezt csináljam én is, gondolom.

Rituálé.

Klaudiára pillantok, de ő már tök máshol jár, másfelé nézeget. Hirtelen eszembe jut egy nem is olyan régi emlék, még otthonról, ahogy éjjel felkelek, nagyon óvatosan, hogy ne ébresszem fel, csak a telefonommal világítok, mégis észreveszem, hogy igazából Klaudia nem is alszik, csak me-reven, nyitott szemmel bámul maga elé, még csak nem is pislog.

Kint a dübörgés olyan, mintha valami irdatlan dolog verdesne a föld alatt ezer nyálkás végtagjával.

Nina nyelvét bámulom.

Csak ez a nap.

Semmi más nem számít. Itt az idő is megáll. Körülöttem félelmetes dolgok történnek, és nem merek tudomást venni róluk.

Lehunyam a szemem, ahogy közelebb lépek Ninához. Most már ő vezet, ő fogja az én csípőmet, ő áll lábujjhegyre, hogy átadja nekem is a cuccot. Ez persze nem ér véget két másodperc alatt. Szédülök, és hányingerem támad,

miközben Nina a számban turkál a nyelvével. Egy ponton el kell nyomnom magamtól. Amikor kinyitom a szemem, azt látom, hogy vigyorog, mint a töklámpás, és hát ennyi, bennem van, amit belém akart rakni.

Egész természetfilmet lehetne forgatni ezekről a folyamatokról, mármint erről az egésze-ről, ami most bennem lezajlik.

Valahol még mindig meg vagyok róla győződve, hogy amint kiérünk a szabadtérre, az épület mögé, ez csak egy szimpla, túlfűtött technobuli lesz, kitomboljuk magunkat, amíg össze nem esünk, aztán el is felejtethjük az egészet. De persze mennyire lehetek naiv, mielőtt beüt az egész?

Hiányzik Ibrahim. Még mindig ott vízpipázik, immár Salazarral, aki beletörődött, hogy engem aztán nem fog egész este hülyíteni a baromságaival. Ibrahim meg azt mondta, megtaláljuk, ha majd szükségünk lesz rá. A picsába is. Szükségem van rá. Szerintem mostantól minden percben szükségem lesz rá. Kell nekem az az összeszedettség. Riadtan nézelődök, sehol nem látom.

A francba. Magunkra maradtunk.

Ki fogunk menni. Nem tehetünk mást. Most már nem. Amikor már a falak is omladoznak. Amikor már hajszálvékony repedések futnak végig az épületen.

Ilyenkor már nincs mit tenni.

Engedjük el, nem igaz?

Azt a szorítást. A fulladást. Emelkedjünk a felszínre.

A hullámok alól. A víz súlyos tömegéből.

Egy árnyék mozdul, hatalmas.
A mélyben lomhán tapogatózik a sötétség.
Emelkedjünk a felszínre.
Ki az éjszakába. Ki a szabad ég alá, a csillagok alá, a kozmoszba fojtott végtelenbe.
Menjünk már ki, és csesszük szét az agyunkat.

*

Végre elengedni magunkat.

Felszabadító érzés ez az egész, egy olyan helyen eszetlenül vergődni, ahol látszólag semmiféle törvény nem uralkodik.

Ha volt is bennem kétség, szorongás vagy bármi, most már tök mindegy.

Széteshetünk.

Eszem ágában sincs körülnézni, megfigyelni, hogy miféle emberek rángatóznak körülöttünk, miféle magas, fekete kőtáblák szabdalják a végeláthatatlan horizontot. Nem veszek tudomást az itt-ott felvillanó Tesla-tekercek kisüléseiről, és azokról a tartályokról sem, amelyek között több tucat ember vonaglik a legelcseszettebb elektronikus zenére, amit el tudok képzelni.

Sikamlós, állatias lüktetés. Vízbe fojtott sikolyok véget nem érő, skizoid zűrzavara.

Az agyam azonnal kikapcsol.

Most már mindegy. Nem érdekel. Most már semmi sem számít.

Csak ez a nap van, csak ez a pillanat, csak ez a lélegzetvétel.

A fejemben zsibbad a sós víz. A végtagjaim megnyúlnak, ahogy ugrálok, és eszetlenül rázom a fejem. Minden ugrásomra literszámra fröcsög le rólam a bőr, a haj, a vér.

Én vagyok a tenger.

A kurva életbe, ez kellett nekem. Bassza meg az egész világmindenség. Csak ez, csak ez kell. Semmi más.

Mintha órák telnének el így, de az is lehet, hogy csak másodpercek.

Ritkán nyitom ki a szemem, de olyankor mindig változik, amit látok.

Körülöttem bukott fáraók és macskafejű szörnyek imbolyognak lomha táncukkal, valamiféle fekete fény vibrál körülöttünk, az árnyékok pedig lenyargalnak a világ végéig, hogy becsöpögjenek egy jégkockatartóba.

Meztelen testek a földön.

Puhaság, vaskos csápok a tartályokból.

Minden negyedik ütemnél megremeg a föld.

Nem tudunk megállni. Eszméletünk peremén rázkódunk a zenére. A tudatunk kiszökik. Csak rémálmok, víziók maradnak.

Megsejtjük, hogyan ér véget az egész. A mindenség.

Közeledik.

A legmélyebb félelmeink.

Lu purpu.

Az óceán mélyén.

Lu purpu.

A tetemek városa.

Lu purpu.

A halak hírnöke.

Lu purpu.

Észre sem veszem, hogy mindenki egyszerre üvölt.
A könnyeim folynak. Gyönyörűek vagyunk.

Gyönyörűek.

A testem már régen elhagytam. Most egy hang vagyok,
egy szó, amelynek súlya van.

Lu purpu.

A zene dübörgésében már nincs semmiféle emberi:
a vizek mélyén robbanó levegő hangja ez, amikor valami
kolosszális test préselődik a víztömegnek, hogy kiszabadul-
jon... hogy megtörténjen, amire mindig is vártunk, ami...

Hirtelen sötétség.

Kibaszott nagy csend.

Néhány kiáltás, sikoly, majd azok is elhalnak.

*

Megállok.

Kinyitom a szemem. A csillagokat látom, mert felfelé né-
zek, de aztán ahogy a szédületem nagyjából beáll egy stabil
pontra, végre megértem, mi történik.

Ki tudja, mennyi ideje örülködtünk itt, de most ennek
vége.

Áramszünet van. Az egész kibaszott kóceráj tök sötét.

Lomhán pislogok. Hallom a távolból Salazar hangját, hogy megint Fabrizio nevét üvölti.

Meg a többiek. Emberi, talán állati hangok, beszédfoszlányok körülöttem.

– Klaudia – mondom, de a hangom elcsuklik.

Nem tudok rendesen beszélni. Az egész pofám zsibbad, mintha most jönnék a fogorvostól.

Iszonyatosan be vagyok állva. Ahogy fordítom a fejemet, a kép ott marad előttem, és csak késéssel csúszik arrébb, mozaikonként, és azokban sem látni túl sok mindent. Itt-ott karkötők és ilyesmi szarságok világítanak, villognak, de ennyi. Belefájdul a fejem.

– Klaudia?

Csak nyögni tudok. Teljesen ki vagyok száradva. Kiszakad a gyomrom az éhségtől.

A nap még nem kelt fel. Mégis mennyi idő telt el?

Arra gondolok, hogy azonnal meg kell találnom a többieket.

Lépéseket teszek előre, ide-oda. Faszom se tudja, hol vagyok.

Kik ezek az emberek? Még az arcukat sem látom.

– Nina?

Nem is értem, miért pont őt szólítom most.

– Luciano?

Senki sem figyel rám.

Egyedül maradtam. Egyedül ezzel a kibaszott semmivel.

Valakik körülöttem csendben elkezdik megint a kántálást.

Idegen nyelven. Talán olaszul. Ebben az érthetetlen dialektusban. Mormognak valami lassan ismétlődő, komor szöveget, amelyben csak egy vissza-visszatérő kifejezést ismernek fel. *Lu purpu*. Egészen halkán. Alázatosan. *Lu purpu*. A polipot szólítják.

Most egyáltalán nem tartom ezt az egészet gyönyörűnek. Ennyi kibaszott kretént.

Kezdem felcseszni magam. Ahogy a végtagjaim megint szilárd halmazállapotúak lesznek, elkezdek gyorsabban rohángálni.

Lu purpu.

Néha nekimegyek valami faszfejnek, olyankor egymásra kiabálunk, de csak szaladgálok, mint riadt egér a ketrecben.

– *HÉ! KLAUDIA! NINA! HOL A PICSÁBAN VAGYTOK?*

Megint érzem, hogy kibaszottul szédülök. Talán meg kellene találnom a házat. Talán a fürdőszobában helyre tudnám rakni magam. Talán...

Valamiben megakad a lábam, és előrebukok.

Két kezem magam elé tartom, hogy tompítsam az esést.

Ekkor minden elsötétedik egy pillanat alatt, majd minden újra világossá válik.

Mire ismét felállok, már egészen máshol járok.

Feltételezem, nem Salazar fantasztikus partiján. Még csak nem is Olaszországban.

A francba. Még csak nem is a mi naprendszerünkben.

*

Hát igen.

Klaudia sokat mesélhetne a topológiai hülyeségekről. Fraktálokról, Möbius-szalagokról és Klein-palackokról, meg minden.

Elmondaná, hogy azok a zátonyok és templomok előtt nem követik az euklideszi geometriát, vagy hogy is van ez. Ha innen nézem, így van, ha onnan, akkor meg össze-vissza. Nincs semmi értelme rájuk nézni. Egyébként is csak arra jó, hogy belefájduljon a fejem.

Nem mintha nem lenne mindegy. Hagyjuk is. A francba. Ekkora hülyeséget.

Megerősíthetem, hogy nincs árnyékom. Semminek nincs árnyéka.

Ha hátranézek, az egész egy nagy, mélyvörös síkság. Itt ott egy-egy krátterszerű lyuk tátong bután, de alapvetően sima az egész.

A zsebemet tapogatom, cigit keresek.

Persze, minden Lucianónál van.

Bassza meg.

Az egyik lyukból most egy sima bőrű, méretes, amőbaszerűen formálódó lila test préseli ki magát, riasztóan vékony lábain körbetapogatja a talajt, majd mintha fülelne, megmerevedik. És persze én is hallok az egyre erősödő robajlást, a mormogó hangok ritmusára. A lény aztán egyszerűen csak visszacsúszik a lyukba.

Tudja ő is, hogy valami nála is rosszabb közeledik.

Elindulok, minden lépésemmel a testem múltja és jövője

arrébb kígyózik. Be kell látnom, nem rendelkezem azzal a képességgel, hogy négynél több dimenzióban tájékozódjak.

Riadtan veszem tudomásul, hogy valójában egyáltalán nem mozdultam el a helyemről, még mindig ott vagyok, Salazar kibaszott áramszünetének kellős közepén. Ahogy mozgok, a többi ember testének néhány foszlányos részlete átszivárog a levegőn, előbukkannak a semmiből, és ilyenkor egészen felismerhető textúrát kapnak, bár így is még idegennek tűnnek.

Félve arrébb lépkedek, közben egyre több végtagom nő, némelyik fiatalabb a jövőnél, némelyik idősebb az evolúciónál, de kurvára nem könnyítik meg a közlekedést.

Még mindig hallom a hangjukat.

Lu purpu, ismételtetik.

Kinyitom a szám, de hang nem jön ki rajta. Lenézek, és látom, hogy a testem bőrfelületén ezerszámra nyílnak a szájak.

Tátognak némán.

Ilyen nincs. Ha már tiltakozni sem lehet, mi marad? Törődjek bele? Csukjam be a szám? Az összeset?

Így teszek.

Jön, bassza meg, közeledik a végzetes pillanat, és inkább meg sem szólalok. Annyira jellemző. Annyira összetéveszthetetlenül emberi.

És persze, miért?

Talán mert szégyellem a szájak nyomát a testemen? Félek, hogy mindenki engem néz majd? Miért?

Lu purpu.

A faszomat már, fogjátok be! Hihetetlen, hogy itt szerencsétlenkedek, és mindenki, de kibaszottul mindeki azzal van elfoglalva, hogy a témát szolgálják. Hogy egy percre se essenek ki a hülye szerepükből.

Képtelen vagyok eldönteni, hogy én lettem gigantikus, vagy a táj ment össze, de a síkság összetöpped, a zátonyok megnőnek, és az emberek minden kinyilatkoztatására egyre nagyobbnak tűnnek.

Alig tartja egyben valami. Mi van, ha most visszajön az áram, és valaki visszadugja a keverőpultot, vagy mi a francot. Szét fog robbanni az egész kibaszott hegy.

És akkor... és akkor...

Becsukom a szemem.

Az égen kialszanak a zöldes-rózsaszín csillagok.

Kinyitom a szemem. Feltápaszkodok a földről.

Valaki felkattintott egy nagyobb erejű lámpát a házban.

Körülnézek.

Emberek, a buli, minden rendben van. Visszatértem.

Visszatértem.

Minden oké. Minden normális.

Meglátom Klaudiát a többiek között. Ő az egyetlen, aki most rám néz, talán ítélkezve, talán értetlenül, de egyáltalán nem örömmel. Botorkálni kezdek felé, miközben mindenki más háttal áll nekem, és egyre erőteljesebben mondogatják gusztustalan litániájukat.

Lu purpu.

A szöveg többi része katatón zagyvaság, de ezt még ki

tudom venni, a világ összes nyelve közül felismerném már tárgyát és célját:

LU PURPU!

És kinyújtanám a kezem, hogy megérintsem Klaudiát, de a reflektorfény villogásai mögött, az égbolt haloványan derengő fénye felett megpillantom azt a dolgot...

Jóságos ég...

Mérföldekre nyúló, irdatlan vastagságú csápok emelkednek fölöttünk, és az a fej! Az a titánira felfuvalkodott tömeg ott felettünk, örökké vizslató, értő szemei minden létezésen keresztül meglátnak engem, ott tornyosul felettünk a gigantikus polip, a végső borzalom, minden világok roppant nemezise... *lu purpu!*

Az utolsó, amit még összeomlásom előtt fel tudok fogni, hogy őrzöngő sikoltozásom majdhogynem túlszárnyalja a hirtelen visszatérő elektronikus zene hangerejét is.

*

Arra eszmélek, hogy Klaudia a hátam simogatja, miközben sugarban hányok bele Torre dell'Orso tengerébe.

– Jézusom, Marci – mondja.

Hangja reszketeg, távoli.

– Ah, bassza meg – nyögöm. – Mi a faszt keresek én itt?

Őszintén próbálom felfogni.

Fel akarok nézni, de a hajnali napfény elvakít, hunyorgok. Minden végtagom remeg.

Végül nagy nehezen körülnézek, észreveszem, hogy nem a fő strandon vagyunk, de azért így is megbámul engem egy-két arra sétáló ember.

– Jobb? – kérdezi Klaudia.

– Aha – mondom. – Elmúlt?

– Mi?

– Az a nap.

– Igen. Az elmúlt.

Megdörzsölöm a szemem. Emlékfoszlányokat kerget az agyam.

– Bassza meg. Ti is láttátok?

– Mit? – kérdezi Klaudia.

– Hát a polipot, azt a kurva nagy polipot.

Rövid csend.

– Láttuk hát – mondja Klaudia.

– Mi, ez most komoly? – Felegyenesedek. – Mi a kurva élet?

– Kiakadtál. Pár órára le kellett ültetni. Ibrahim ki akarta hívni a mentőket, de Salazar lebeszélte. Valami olyasmiről magyarázott, hogy ez része az élménynek. Hogy majd sokat tanulsz belőle. Ha igazán magadba nézel. Mit tudom én, nem figyeltem.

Még egyszer lehajolok, hogy öklendezzek, de csak azt érzem, hogy éhes vagyok. Kinyújtom a karomat, hogy egyensúlyozzak.

Klaudia átkarol, megfordít, hogy induljunk.

– És ti... és ti...

Alig van hangom. Köhögök.

– Mi jól voltunk – mondja Klaudia. – Négy körül az emberek megunták, már alig maradtak páran. Luciano bealudt. Ninával meg Salazarral tarot-kártyákat húztunk. Hülyeség.

– De mi volt az a kibaszott polip?

Sétálunk csendben. Ő engem fog, én őt. Régen volt már így.

– Semmi különös – mondja. Egy pillanatra elgondolkodik. – Valami... valami felfújható szar.

– Aha.

Bámulom a homokot, majd a sziklákat. Emberek hangját hallom, turistákét, helybéliekét. Indul a strandolás.

Indul Olaszország.

Az igazi. Az egyetlen.

– Nagyon felbasztam a többieket? – kérdezem.

– Ibrahim... Na jó, majd ő elmondja.

– A francba.

– Ne szenvedj már.

Összeszorítom a fogam egy pillanatra. Még mindig zsong az arcom.

– Baja lett? – kérdezem.

– Ibrahimnak?

– A kocsijának.

– Ja. Nem tudom. Nem hiszem.

– Utáltok?

– Nem.

– Te utálsz?

– Figyelj már előre! Mindjárt ott vagyunk. Szedd össze magad!

A francba, de szarul vagyok. Tudom, hogy mindenki engem utál. Nem tudok jól megcsinálni semmit. Itt van körülöttem ez a nagy mindenség, egy csomó megfigyelnivaló, én meg nem figyelek meg semmit.

Nem, fater, nem tudok ebből se tanulságot levonni. Nem vagyok hajlandó. Akármit is mondjon Salazar. Akármit is mondjon a polip.

Közeledünk az Audi felé. Az oldalát teljesen belepi a por.

Előtte Ibrahim áll. Józanul, éberén, összefont karral. Min-
ket néz. Nem ítélkezik, nem aggodalmaskodik. Csak néz.

– És mit húztatok? – kérdezem.

– Hm?

– Azt mondtátok, húztatok olyan... tarot-kártyát. Mit tudtatok meg?

Klaudia egy hosszú percig hallgat, ahogy kerülgetjük a reggeli strandolókat, akik a partra igyekeznek. Oda, ahonnan mi eljöttünk.

Aztán azt mondja:

– Nina helyett nem beszélhetek. Ami engem illet... semmit. Az égvilágon semmi olyat nem tudtam meg, amit ne tudtam volna már eddig is.

Elenged. Én is elengedem őt.

Megállunk, nézzük egymást.

– Akkor hazamegyünk? – kérdezem.

– Hazamegyünk – mondja.

★

Indulás előtt talán három órát sikerült aludni, most mindenki úgy dől neki az autó ablakának, mintha oda lennének kenve.

Szokás szerint Ibrahim mellett ülök, a többiek hátul kókadnak.

Próbálom felidézni, hogy otthagytam-e valamit, vagy mindent bepakoltunk, de persze csak a könyveimre tudok gondolni. A pendrive-omra, a doktori disszertációmra, amelyből eddig hatvan oldal van meg.

A nyolckarú polip ábrázolásai a mediterrán kultúrában és popkultúrában, írta Joó Márton. 1,34 MB. Kér hozzá egy tintakoktét?

Mekkora hülyeség. Mekkora, de mekkora hülyeség.

Lucianónak lehet igaza. Tényleg kéne egy terv. Egy jó terv. Egy megdönhetetlen, kikezddhetetlen tézis, egy útmutató. Az egészre. Az életre.

Most persze üres az agyam.

Mielőtt elindulunk, szédülten körbenézek, mit veszítünk azzal, hogy elmegyünk, mit hagyunk itt, miféle lehetséges idővonalak folytatódhatnak itt.

Még egyszer kimegyek a hátsó udvarra, hogy elbúcsúzzak a kastélytól, de amint kinyitom az ajtót, összeomlik bennem minden.

Valaki megsemmisítette. Darabjaira omlott szét.

Szeretnék üvölni, szeretnék vergődni, de az ilyesmitől egy időre elegendem van. Nézem halkan, gyásszal.

Autózunk Bari felé, a repülőtérre. Ez az egész annyira

végleges. Annyira végzetszerű. Talán soha nem is nézünk vissza. Túl hirtelen válunk el. Nincs ebben semmi igazság.

Igazából ide kellene költöznünk.

Ez jár a fejemben. Hogy itt boldog lehetnék.

Az Audi monoton, alig hallható zúgással, egyenletesen halad az autópályán.

Mindegy. Most már mindegy.

A távolban apró lámpák villognak. Útépítés. Talán...

Felnézek, és nem tétovázok sokáig. A kesztyűtartóra csapok.

– *Korona!* – kiáltom.

– Mi? – szól vissza Ibrahim.

– Állj már meg! Állj meg azonnal! Ott! Korona!

Ibrahim izomból beletapos a fékbe. Mögöttünk egy kék sportkocsi dudál, az utolsó pillanatban kapja oldalra a kormányt, imbolyogva vált sávot.

Miközben az Audi lehúzódik, még többen ránk dudálnak, néznek felénk idegbetegen, a másodperc töredékéig lehet csak látni a kis ablakok mögül, ahogy tátognak valamit, amit mi úgysem hallhatunk. Annyira viccesek.

Megállunk.

Luciano káromkodik, fogalma sincs, hol van most éppen, és mi a szart csinálunk.

Hátrafordulok.

– Ezt most én láttam meg – mondom. – Ez most az enyém.

Nina és Klaudia egymásra néznek, majd értőn bólintanak. Nem vitatkoznak.

Kinyitjuk az ajtókat. Rémületes gyorsasággal száguldoznak mellettünk az autók, kamionok. Mintha egy másik bolygón lennénk. A kihalás küszöbén.

Odasétálok az útépitést jelző lámpához. Lenézek a földre.

Egy narancssárga forgalmi kúp.

Lucianóra mutatok.

Ő alázatosan, leszegett fejjel odajön. Lehajol, felemeli a kúpot.

Letérdelek elé.

Luciano felteszi a fejemre a kúpot.

Rituálé.

Hát megtörtént. A korona a helyén. Most mindannyian körbeállnak.

Ahogy felegyenesedek, koronámmal a fejemen, úgy térdelnek ők le.

– Éljen a király! – mondják.

– Ez a birodalom legyőzhetetlen! – jelentem ki.

A polipra gondolok, arra a királyi képmutatásra, amivel ezt a helyzetet kezelem, ahogy visszavonulását követően a kozmosz minden alattvalója engem ünnepel, itt állok délcegen, míg a csápok visszahúzódnak a tenger mélyére, titkos, sokszögletű templomok falai mögé, én pedig elfogadom annak a dicsőségét, hogy kizártuk a rettenetet, ha csak egy napra, ha csak egy évre is. Miközben dalokat írnak rólam furcsa konstellációk porba fulladt kolostoraiban, miközben tömegek éljeneznek, hogy egy újabb napot élhetünk szabadon és vidáman, bennem mégis ott a tudat,

hogy az az ormótlan, nyálkás test, ez a végletekig idegen, undorító massa még mindig ott lappang valahol, pusztítás jelzi a nyomát, jelenlétére bizonyosságot ad az alkalmi rémálom, amiből sikoltva és csapkodva ébrednek az emberek a világ minden táján, értetlenül... és egy nap, egy nap, amikor nem számítunk rá, amikor senki sem számít rá, a polip újra eljön, és szembe kell néznünk vele.

Mégis, most, legalább egy pillanatra, a koronával a fejemen kibaszottul nem érdekel.

Egyszerűen királynak érzem magam.

Minden könyv létrejötte csapatmunka (néha különösen összetett, sötét mágia), és ez a vékony kötet sem kivétel. Köszönettel tartozom Barlog Károlynak, amiért meglátta a lehetőséget ebben a kéziratban (sokat is tett azért, hogy megjelenhessen), Juhász Ernőnek az illusztrációkért, Juhász Viktornak és Veres Attilának a javaslataikért, Kónya Miklósnak a borítóért. Örülök, hogy a könyv az ő segítségükkel nyerte el végső formáját. Ilyennek képzeltem. A rituálé sikerült.

Pio de Marco nélkül nem ismertem volna meg a könyvben felbukkanó helyszíneket, sosem szerettem volna bele Salento tengerparti világába, emiatt övé és családjáé a legnagyobb hálám. Nekik ajánlom ezt a könyvet. Mindent nagyon köszönök.

Megírni, ami létre akar jönni

Farkas Balázssal Barlog Károly beszélget

Az elkövetkező oldalakon arra teszünk kísérletet, hogy megismertessünk téged e könyv olvasójával. Nem könnyű feladat, megkockáztatom, lehetetlen. De ugyan van-e csábítóbb a lehetetlennél? Nos, kezdjük az elején! Egy korábbi interjúban azt mondtad: „Zalában, ahonnan én jövök, még nem járt a Mítosz, hát elvittem egy körre”. Az interjúban ugyan a lovecrafti Mítoszra utaltál, de én most gyarló módon köznevesítem, és meg is fordítanám a kérdést: mi volt ott, ahonnét a mítosz hiányzott? Mesélj nekünk a kezdetekről, arról, hogy milyen út vezetett az irodalomig!

Mindig is vonzódtam a szokatlan dolgokhoz. Részben kiutat, részben magyarázatot vártam tőlük, mert az élet sohasem tűnt igazán valódinak. Igen, egy csendes zalai faluban nőttem fel, ahol nem történt igazán semmi, nem éltem meg szegénységet, sem gazdagságot, sem traumát, sem katarzist. Gyűjtöttük a *Dragon Ball*-kártyákat, vertük el az ötveneseket a presszóban a verekedős játéknál, cseréltük a másolt videokazettákat és a képregényeket, ameddig csak lehetett. De amíg másoknak ezek díszletek voltak, nekem

a világot jelentették. Mindegy is, miféle fiktív világgal kapcsolatos dolog került a kezembe, valahogy mindig jobban vitt, mint bármi a valóságban. Nyilván lehet kutatni ennek lélektani okait (ötleteim vannak, de nem mennék bele), mégis, az írói út előbb-utóbb teljesen egyértelművé vált számomra. Az a fajta író lettem, aki mindent egyformán szeret, még a szörnyeket is, de emiatt nehéz kiismerni, mit is akarok igazán. Nem tartom értéktelennek a banális és bombasztikus dolgokat, és nem tartom sérthetetlennek a kitüntetett klasszikusokat. Ahogy mondtam, egyszerűen csak keresem és élvezem a szokatlant.

Kis túlzással mondhatjuk azt, hogy 2013-ban váltál láthatóvá az irodalmi élet számára. Ekkor jelent meg a *Fiatál Írók Szövetségénél a *Nyolcasok* című köteted. A könyv sikerét igazolják a róla írt kritikák is, de még inkább az eladások: két kiadást is megélt. Mit jelentett számodra a *Nyolcasok* nem sokkal a megjelenés után, és mit jelent ma? Azt kaptad tőle, amit vártál? Vártál egyáltalán valamit?*

Mindig ugyanazt várom: olvassák el, amit írok, és legyen az olvasók között legalább egy ember, akinek tetszik. Tudom, ez nagyon triviális. Nem vagyok a fontosság híve. Akkoriban úgy gondoltam, hogy a *Nyolcasok* egy anomália, mert többnyire fantasyt és horrort akartam írni, de aztán kiderült, hogy valójában csak azt fogom megírni, ami létre akar jönni magától is. A *Nyolcasok* ilyen volt. A narrátor hangja

tisztán és világosan jelent meg a papíron, csak követtem, ahová vitt. Azt kaptam, amit nem vártam, és ez jó. Olyat hoztam létre, ami engem is meglepett. Akkoriban furcsa (már-már lehetetlen) könyvtárosokkal találkoztam, és én is különösen, erőltetett formalitással viselkedtem a munkavállalás első hónapjaiban, ezeket az abszurdokat bele-raktam egyetlen képtelen karakterbe, és mind a mai napig szeretem. Néhány kritika rámutat a gyengeségeire, elismerem őket. Néhány kritika azt mondja, ilyen ember nincs, nem is lehet, ezen csak mosolygok. Tudnék mesélni sztorikat. Akárhogy is, szeretem azt a könyvet, tényleg. Ha az olvasók egy része is így van vele, már elégedett vagyok.

Most, hat év elteltével hogyan értékeled azt az irodalmi közeget, amibe többek között a *Nyolcasok* által sikerült bejutnod? Ha jól látom, azért mindig is igyekeztél némi távolságot tartani tőle. Vagy ez nem tudatosan alakult így?

Ha távolságot tartok, azért van, mert ilyen a természetem. Ma már nem szeretek (vagy nem tudok) csak úgy az ismerkedés kedvéért ismerkedni, aztán persze elkezdtem dolgozni, szülő lettem, valahogy más már nem nagyon fér bele. Közelebbi barátaim és családom körében sem szokott téma lenni a kortárs magyar irodalom, szóval hiába vagyok író, az irodalomról élesben beszélni, az irodalmi közéletben mozogni nekem teljesen idegen. Még az elején azért elmentem egy FISZ-táborba, és volt ez a lengyel-magyar

cserebere, abban is részt vettem, illetve az utóbbi években még rá lehetett venni egy-két alkalmi dologra. Egész egyszerűen csak nem vagyok annyira benne a vérkeringésben. Így alakult.

Rendszeresen jelennek meg videojátékokról szóló cikkeid és esszéid, közben pedig elkezdtél dolgozni egy játékfejlesztő cégnél. Hogy volt ez? Azt mondták, ha már ennyire értesz hozzá, ne csak írd róla, hanem csináld is?

Egyetemen észrevettem magamon, hogy nagyon sok időt töltök videojátékokkal, viszont nem csak azért, hogy szórakozzak, vagy hogy levezessem a feszültséget. Engem *tényleg* érdekelt az egész, és nem csak érintőlegesen érdekelt, hanem érteni is akartam, hogyan működnek, miért lettek ennyire népszerűek, miként visznek minket előre, képesek-e kitágítani a művészet, a létezés határait, lesz-e nekik praktikus szerepük. Minden ilyen kérdésemre nekem kellett kikutatnom és megfogalmaznom a választ, mert Magyarországon (akkor még) nem foglalkozott az interaktív médiumokkal az akadémikus réteg. A játékújságírás nagyrészt kimerült rágógumiízű promóciókban és modoros, vicceskedő kritikákban. Később egyre több igény volt komolyabb hangvételű cikkekre, és igen, a mostani munkahelyemen valakinek feltűnt, mit csinálok, és behívtak egy interjúra. Nyilván, a fő munkaköröm nem mindig feltétlenül arról szól, amit kutatnék, viszont olyan emberek között

vagyok, akik hasonlóan gondolkodnak, mint én, és néha benne vagyok egy-egy kisebb kísérleti játék megírásában, vagy akár egy amolyan művészibb-tudományosabb szcena beindításában. Korai ezekről beszélni. De hogy a kérdésre is válaszoljak, igen, alapvetően ez történt: folyamatosan szövegeltem arról, ami érdekel, és ez arra a helyre vonzott, ahova tartoznom kellett.

A munkád milyen hatással van az írói munkásságodra? Kiegészítik egymást? Előbbi inspiratív módon hat az utóbbira? Adott esetben egyikből menekülsz a másikba?

A *Nyolcasok* tematikáját nyilván formálta, hogy akkoriban könyvtáros voltam, de már abban a könyvben is megjelenik a játékfejlesztés iránti érdeklődésem. Ahogy az irodalomban, a videojátékokban is az abszurdot, a kimondhatatlant, a furcsát keresem, valami olyasmit, amit irodalommal sem lehet elmesélni. Szeretem a kísérleti szövegeket, ahogy szeretem a kísérleti interaktív művészetet is. Igen, bármelyik terület felé fordulok, hatással van a másikra. A „menekülés” érdekes szó, talán van benne valami. Inkább úgy mondanám, hogy ha már egyszer fiktív dolgokkal foglalkozom, akkor minden szálát megmozgatok, hogy ezt hatékonyan tegyem.

Második köteted, a realista, ám sötét, abszurd novellákat egybegyűjtő *Ismétlés* 2016-ban jelent meg a Napkútnál,

amiből következtethetnénk akár arra is, hogy megtaláltad a kiadód. De mintha nem ez történt volna. Tavalyi könyved, az *Embertest* ugyanis magánkiadásban, ingyenes e-könyvként jelent meg. Mi ennek az oka? Nehéz itthon kiadót találni a weird fictionnek? Vagy csak úgy gondoltad, kipróbálad ezt az utat?

Valójában a kettőnek nem sok köze van egymáshoz, a Napkútnál egyébként van is egy kéziratom (szintén novelláskötet), amely közel áll a megjelenéshez. Ami az *Embertest* novelláit illeti, egy részük amúgy ingyen elérhető a *Black Aether* digitálisan letölthető lapszámaiban is, más részük pedig annyira alkalmi novella volt, hogy nem illeszkedett volna más kötettervbe. Érdekelt a tördelés, a kiadványszerkesztés (csak úgy hobbiszinten), és zavart, hogy 2016 óta nem jelent meg kötetem. Szóval behúzogattam ezeket a novellákat egy dokumentumba, felkértem Juhász Ernőt, hogy borítót és illusztrációkat készítsen hozzá, Tomasics József pedig segített népszerűsíteni, kitette a Dunwich Marketre, ahol gyakorlatilag megtaláltam a célközönséget. A weird fiction szerencsére feltörekvőben van, egyre nyitottabbak rá a kiadók is. Viszont hátránnyal indulok a nagyobb kiadóknál azzal, hogy ennyire széttartóan írok, szinte kizárólag rövidprózában, így nem könnyű egy karakteres/eladható életműnek akár csak az illúzióját felmutatni. Szerzői karizmáról és a sikerhez szükséges kapcsolatépítési lelkesedésről inkább ne is beszéljünk.

Egy évvel az *Embertest* megjelenése után levonhatók már valamiféle tanulságok: megéri magánkiadásban e-bookot megjelentetni? Milyenek voltak a visszajelzések?

Nem mondom, hogy rengetegen, de azért elég sokan le-töltötték. Nagyjából tucatnyi értékelést olvastam, ezek inkább pozitívak. Nyilván a kötetben vannak gyengébb darabok, próbálkozások, zsánerkeverékek, kísérleti szö-vegek, nem mindenki ugyanazt keresi benne, de érdekes módon, kinek ez a fele, kinek a másik volt szimpatikus. Hogy megérte-e, nem tudom. Pénzt nem kerestem vele. Egy-két új olvasóm lett, de vajon félrevezettem őket, hogy tőlem mostantól következetesen ilyen szövegeket kell várni? Vagy felhigítottam az életművemet ezzel az olcsó megoldással? Lehetett volna siker nyomtatásban, ha vá-rok vele egy kicsit? Sosem fogom megtudni. Én örülök, hogy kiadtam, lezárhattam azt a szakaszt. A bibliográfi-ám teljes jogú, kanonikus része.

Nem titkolom, hogy számomra – és bízom benne, hogy szerkesztőtársam számára is – abszolút siker, hogy vissza tudtunk téged „csalogatni” a FISZ-hez. A Hortus Conclususnak szüksége volt arra a vagányságra, frissességre, ami a *Lu purpu* című kisregényednek a sajátja. Te hogy ér-tékeled, a szerkesztési folyamat lezárultával meg tudtuk őrizni a *Lu purput* annak, aminek még 2016-ban megál-modtad?

Valójában én szerettem volna régebben is a Hortus Conclusus sorozatban megjelenni, de ugye a FISZ nem egy statikus szervezet, így emberek, prioritások és támogatások is folyamatosan mozognak, ezzel egy időben én is több helyen kerestem a lehetőségeket, aztán nem esett egybe a két dolog. Most ideértem, örülök én is, köszönöm a lehetőséget. A vagányságról és frissességről nem tudok nyilatkozni, de tény, hogy ez a kisregényt gyorsan megírtam, ez meg is látszik rajta, tehát valamilyen szinten biztosan egyben van és csúszik. Viszont, ha valamit gyorsan megír az ember, akkor ott maradnak hibák, következetlenségek, kérdőjelek, ezeket szerintem nagyrészt sikerült elsimítani a szerkesztés során. 2016 óta változott a szöveg, de nem radikálisan. Egy irodalmi lazulásnak, kísérletnek, furcsaságnak álmodtam meg, talán az is maradt.

A szerencsésebbik esetben az olvasók először a kisregényt olvassák el, és csak utána ezt az interjút. Ha így tesznek, elképzelhető, hogy felmerül bennük a kérdés: miért pont az olasz tengerparton játszódik a cselekmény? Milyen kötődése van a szerzőnek Olaszországhoz? És hogy a fenébe van, hogy ilyen jól ismeri ezeket a helyszíneket?

Régóta szerettem volna már használni ezt a helyszínt. A hosszabb sztori, hogy szüleim korán elváltak, és még óvodás koromban kaptam egy olasz nevelőapát. Egy időben minden nyáron elvitt minket a családjához, a „csizma

sarkába”. Mivel mindig többnyire ugyanoda, ezeket a helyszíneket majdnem olyan jól ismerem, mint Zala megyét. Nyilván itt-ott csúsztatok, ahogy azt íróként szokás, egyszerűsítek, felnagyítok, torzítok, és a megírás idején már nem volt olyan friss az élmény, de talán így is van annyira hiteles, mintha egy zalai sztorit írtam volna.

És honnan jön az okkultizmus? Valahol, mélyen benned egy Joó Márton veszett el, aki megírta *A nyolckarú polip ábrázolásai a mediterrán kultúrában és popkultúrában* című doktori disszertációt? Egyáltalán hogy talált rád ez a téma?

Nehéz kérdés. Az okkult tudás magánügy. Mondjuk úgy, hogy amikor ez a szöveg létrejött három évvel ezelőtt, éppen foglalkoztatott a téma, de ez is csak egy az érdeklődési köreim közül, évente valami másban mélyedek el. A polip az érdekesebb, nem tudom, mikor vált ennyire központi alakká. Folyamatosan jöttek velem szembe cikkek a polip idegenségéről, eszembe jutott, hogy mennyire rejtélyes volt nekem a *Sagra te lu Purpu*, meg ugye 2016-ban a Black Aether jóvoltából ismét Lovecraft életműve felé fordultam, ami aztán teljesen belemegy a mélyvízi horrorba. Elkezdtem bevonzani a polip jelenlétét. Nemrég például, amikor végre beindult a kiadási folyamat, néztem a Netflixet, és az egyik sorozat (idei!) évadában egyszer csak ott volt egy titkos buli egy óriási polippal. Teljesen ledermedtem az

egésztől. Szinkronicitás. *Okkult*. Ez is csak azt jelzi, hogy meg kellett írni.

A kisregény egyik központi fogalma a rituálé. Itt egyrészt gondolhatunk hőseink azon igyekezetére, hogy vécepapír-gurigákból megépítsék a saját erős, védelmező várukat: a birodalmat, mely legyőzhetetlen. Ugyanakkor a gigászi polip megidézése egy rítus keretében történik. Mit jelent számodra a rituálé? Vagy határozottan elutasítod, hogy a regényből messzemenő következtetéseket vonjunk le?

Még a kisregény megírása előtt elkezdett érdekelni a káosz-mágia, ami egy posztmodern, punk okkultista irányzat (sok művész népszerűsíti, többek között Grant Morrison), kicsit bonyolult, de alapvetően a „hit mint eszköz” a lényege, ahogy az ember szigillumok, ceremóniák segítségével próbálja manipulálni a valóságot (vagy legalábbis azt, ahogy a valóságot látja). Ugyanakkor önkritikus és önparodizáló ágazatai pont az ilyen, rituális mágiára csak nyomokban emlékeztető bohóckodásról szólnak (bár néha *még így is működnek*), és le sem tagadhatnák az olyan fantasztikus szerzők hatását, mint Lovecraft vagy Moorcock. Megtetszett a dolog. Inkább viccesnek tartom az egészet, de azért van jelentősége. Gesztusokkal, tárgyakkal provokálni a véletlent, a káoszt, hogy a mi javunkra billenjenek a dolgok... nincs ebben semmi új. Az ember mindig keresi

a rítusokat, amelyekkel rendet rak a saját fejében, és világossá teszi maga számára, mit akar. Néha ezek furcsának tűnnek mások számára, ahogy egyik vallás is furcsának tartja a másikat. Nem is tudom. Hinni a sikerben jobb, mint félni a kudarctól, játszunk hát el kicsiben, ahogyan csak mi tudjuk. Valahogy így.

Az írókkal készült interjúkban közös, hogy szinte mindig ugyanazzal a kérdéssel ér véget: hova tovább? Látod magad előtt az utat?

Valamit látok, valami felé tartok, de már ígérni semmit sem merek. Sok mindent elkezdek, viszont kevés dolgot fejezek be, így lassan arra is rájövök, hogy nem érdemes a jövőről beszélni. Továbbra is foglalkozni szeretnék irodalommal és társművészeteivel (főleg a videojátékokkal), emellett nem vágyom nagy kalandokra, szeretnék egy nyugis, lassan gyarapodó életet, mindezt kiterjesztve a családomra is.

A Hortus Conclusus sorozat eddig megjelent kötetei

1. Zsávolya Zoltán: *A metró ördöge*. Elbeszélések, 2002
2. Dukay Nagy Ádám: *Hosszú eltáv*. Versek, 2002
3. Abajkovics Péter: *QU*. Vizuális költemények, performansz-dokumentációk, 2003
4. Végh Attila: *Tiltott építkezés*. Versek, 2003
5. Payer Imre: *Első szám, egyetlen személy*. Versek, 2003
6. László Noémi: *Százegy*. Versek, 2004
7. Székelyhidi Zsolt: *Zajtalanítás*. Versek, 2004
8. Király Farkas: *Hosszú árnyékok földje*. Versek, 2004
9. Király Zoltán: *Lejárhatás*. Versek, 2004
10. Zsidó Ferenc: *Csigaterpesz*. Prózák, 2005
11. Szántai János: *Sziszüphosz továbblép*. Prózák, 2005
12. Benő Attila: *Egy nap és a többi*. Versek, 2005
13. Képes Gábor: *Az utcafront és az öregember*. Versek, 2006
14. Csáji László Koppány: *Ég az út mögöttem*. Versek, 2006
15. Halmosi Sándor: *annapurna déli lejtőin*. Versek, 2006
16. Szalai Zsolt: *sörülökazerkélyen*. Versek, 2006
17. Mogyorósi László: *Ingajárat a valóságba*. Versek, 2006
18. Sütő Csaba András: *Meredek út*. Versek, 2007
19. Csepregi János: *Ímé, a test*. Versek, 2008
20. L. Simon László: *Japán hajítás*. Versek, 2008
21. Kollár Árpád: *Nem Szarajevóban*. Versek, 2010
22. Falvai Mátyás: *Gépindák*. Prózák, 2010
23. Mócsai Gergely: *Igaz*. Versek, 2010
24. Jenei Gyula: *Az időben rend van*. Versek, 2011
25. Kiss László: *Kis és egyéb világok*. Kritikák, 2011
26. Farkas Wellmann Éva: *Az itt az ottal*. Versek, 2011
27. Lövétei Lázár László: *Zöld*. Versek, 2011
28. Pál Dániel Levente: *Hogy éltünk, nem hiába*. Versek, 2013
29. Csík Mónika: *Hattyúnyakú*. Versek, 2013
30. Balázs K. Attila: *A zöld fotel lakója*. Regény, 2013
31. Nyerges Gábor Ádám: *Sziránó*. Prózák, 2013
32. Papp Attila Zsolt: *Vízimozi*. Versek, 2014

33. Borbély András: *Szél*. Versek, 2014
34. Farkas Arnold Levente: *anyám teste*. Versek, 2015
35. Kiss László: *Ki mondta, hogy jó volt*. Prózák, 2015
36. Szeles Judit: *Ilyen svéd*. Versek, 2015
37. Bálint Tamás: *Láv sztori*. Verses regény, 2015
38. Papp András: *Vadpénz*. Prózák, 2016
39. Ármós Lóránd: *A kilternani ősz*. Versek, 2016
40. Zsidó Ferenc: *Csak egyenesen!* Kritikák, 2016
41. Dimény H. Árpád: *Levelek a szomszéd szobába*. Versek, 2016
42. Láng Orsolya: *Bordaköz*. Versek, 2016
43. Noszlopi Botond: *Leállóság*. Versek, 2016
44. Antal Balázs: *Le*. Novellák, 2017
45. Molnár Lajos: *Csendzuhatag*. Versek, 2017
46. Benő Attila: *Egy század arcai*. Versek, 2017
47. Varga László Edgár: *Bejárónőm: isten*. Versek, 2017
48. Serestély Zalán: *Az állomás 3 kutyái*. Prózák, 2017
49. Debreceni Boglárka: *A belső tó*. Regény, 2018
50. Szolcsányi Ákos: *Semmi meglepő vagy fontos*. Versek, 2018
51. Bödecs László: *Az árvíz helye*. Versek, 2018
52. Szil Ágnes: *Életünk legszebb napja*. Prózák, 2018
53. Borsodi L. László: *Szétszórt némaság*. Versek, 2018
54. Fischer Botond: *Tavasza lesz, Corina*. Prózák, 2018
55. Farkas Balázs: *Lu purpu*. Kisregény, 2019

A kötetek megrendelhetők a FISZ címen:

1401 Budapest, Városligeti fasor 1. Pf.:164.

Telefon: (20) 991-3898

E-mail: fiatalirok@gmail.com

Web: www.fiatalirok.hu

Fiatal Írók Szövetsége

Budapest, 2019

fiatalirok@gmail.com

www.fiatallirok.hu

Felelős kiadó: Antal Nikolett és Korpa Tamás

Felelős szerkesztő: Barlog Károly

Borítóterv és tördelés: Lancea Bt.

Nyomdai munkák:

Wunderlich Production Kft

w-production.hu

ISSN 1589-5025

ISBN 978-615-5729-36-2